Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

OCTOBER 25, 1968 — No. 876 — 24th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

TELESKOOP

Het kan verkeren

Toen de Russen Tsjecho-Slowakije binnendrongen, viel er alom een sterke verontwaardiging waar te nemen. Behoudens enkele geharde trawanten van Rusland sprak iedereen er schande van, ook de communistische partijen in de vrije landen. En tot op dit ogenblik is de kritiek nog niet verstomd.

Niet zo in Canada echter. De communistische partij hier te lande was tijdens de inval eveneens van gedachte, dat Rusland een grote fout gemaakt had. Maar thans heeft men een ontdekking gedaan. Men heeft ontdekt, dat in het belang van het wereld-socialisme en in het belang van de vrede en de veiligheid, Rusland wel moést invallen in het communistische Tsjecho-Slowakije.

Het partijbestuur erkent, dat de positie, die het enkele weken geleden innam, niet in overeenstemming was met de werkelijke situatie in Tsjecho-Slowakije. Het blijkt nu, dat de grondslagen van het dictatorschap van het proletariaat werden bedreigd door een contra-revolutie. Iedere dag, volgens het partijbestuur, maakt het duidelijker, dat het gelijk aan Rusland's zijde was en is. Immers de Russische maatregel (en dit lesje is goed van Rusland geleerd) was een krachtige tegenzet tegen het imperialisme en tegen West Duitsland.

Aanhoudende propaganda doet veel.

Toen de invasielegers binnendrongen, was het voor iedereen duidelijk, dat dit een ernstige schending was van de vrijheid van een staat. Maar Rusland had er spoedig iets op gevonden. Het gevaar dreigde van het imperialisme en (en vergeet dit vooral niet) van West Duitsland. Vooral moest de aandacht op West Duitsland gevestigd worden. En als men dit maar voldoende herhaalt, dan gaan de mensen het geloven. Getuige de verklaring van de Canadese communistische partij.

Maar intussen zien de Tsjechen en Slowaken, dat stukje bij beetje al hun vrijheden weder worden beknot.

★

Stemmen

Toen ruim anderhalf jaar geleden de Griekse koning de vlucht nam omdat er een staatsgreep had plaats gevonden, was het met de democratie in Griekenland gedaan. Op verschillende plaatsen buiten Griekenland protesteerden de Grieken, maar het pleit was beslecht. Later werden er nog wel schikkingen gemaakt voor de terugkeer van de koning, maar dat was meer schijn dan werkelijkheid. Het nieuwe landsbestuur wilde de koning niet dan alleen als symbolische figuur zonder werkelijke macht.

Onlangs heeft het nieuwe bestuur een volksstemming uitgeschreven, waardoor het Griekse volk zich zou kunnen uitspreken of zij van het nieuwe bewind gediend was of dat het wilde terugkeren tot de oude toestand. Een lofwaardig streven. Zo'n plebisciet toont aan wat er in een volk leeft. En de uitslag van de volksstemming was, dat 92% van de bevolking zich achter de nieuwe bewindsmannen plaatst.

De koning van Griekenland is dus niet meer gewenst en de protesten in het buitenland waren dus vergeefs. Althans dat zou men zeggen aan de hand van de uitslag.

Maar als men iets dieper op de zaak ingaat, dan is de mening van het Griekse volk niet zo duidelijk uit de uitslag af te lezen. Om te beginnen was het zo gesteld, dat de mensen zich moesten uitspreken of zij met de nieuw ontworpen grondwet accoord gingen. Er werd echter niet bij gezegd, wanneer de regering deze nieuwe grondwet in toepassing zou brengen. Dat zou wel eens heel lang kunnen duren.

Maar er was meer. Aan de kiezers werden stembiljetten uitgereikt, waarop reeds bij voorbaat JA stond afgedrukt. Men kon slechts een NEEN stembiljet krijgen als men er om vroeg. Velen dufden dat niet. Op het platteland vooral waren niet eens NEEN biljetten voorhanden. Het moet dan wel verwonderen dat desondanks 8% neen heeft gestemd. Maar in ieder geval is het wel duidelijk dat de stemming op deze wijze geen reflex is van wat er onder het volk leeft.

★

Onverzekerbare kerken

Verscheidene kerken achten zich de laatste tijd geroepen een helpende hand te bieden aan hen, die de militaire dienst weigeren. Daarnaast beijveren sommige zich tevens om deel te nemen aan protestmarsen, "sit-ins" en dergelijke uitingen van meningsverschil.

Een dergelijke houding van een kerk roept natuurlijk reacties op. Eén van deze reacties is waarschijnlijk niet voorzien, en deze is dat verschillende verzekeringsmaatschappijen niet langer dekking willen geven aan de gebouwen van deze kerken.

Een sprekend voorbeeld was een Unitarian Church (wat geen kerk, zeker geen christelijke kerk genoemd kan worden), die gedurende de laatste tijd zeer actief was geweest in het houden van anti-oorlogsvergaderingen, het raadgeven aan jongelui hoe zij het best de dienstplicht konden ontlopen, het houden van demonstraties voor de Black Power Movement en dergelijke acties meer. Het duurde niet lang of iemand wierp een Molotov cocktail in het kerkgebouw waardoor het half afbrandde. De verzekeringsmaatschappij keerde de schade, die $40.000 beliep, uit, maar bedankte meteen voor de eer. Het argument hiervoor was, dat de kerk zichzelf een aantrekkelijk mikpunt had gemaakt voor dergelijke aanvallen. Sindsdien heeft de kerk geprobeerd een andere verzekering te sluiten, maar reeds 13 verschillende maatschappijen toonden zich niet geïnteresseerd.

Dit is slechts één geval, maar het aantal van onverzekerbare kerken neemt toe. Eén van de predikanten van zo'n kerk zei, dat men desnoods in een schuur kon vergaderen, maar dat men niet kon vergadere als er geen eenstemmigheid van principe was.

Waar denk je aan als je het woord zending hoort?

Aan een blanke in een wit pak, die door 't oerwoud zweet en met een Bijbel zwaait?

De zending is heel anders. Hoe anders, ontdekte onze redakteur Jan van Capelleveen in een bergdorp in Noord-Sumatra, waar hij op bezoek was

Twaalf apostelen in Karo-land

Stoelen waren er niet. De familie had haar beste slaapmatjes op de grond uitgespreid en daarop zaten we met gekruiste benen. Tussen de hanebalken van de eenvoudige woning hingen geen hammen, maar garven rijst te drogen. Voor ons stonden hete glazen thee, want de Karo-Bataks van Noord-Sumatra zijn gastvrij. En ze weten wat een westerse maag kan verdragen.

Niet iedereen was er nog. De studenten hadden die dag de hoge vulkaan beklommen en waren bezweet teruggekomen, net toen wij het bergdorp binnenreden. Eén voor één verdwenen ze achter het huis om eens lekker te mandiën. (Schep water uit een emmer met een conservenblikje en gooi het over je heen.) Eén voor één kwamen ze verfrist binnen en gingen op de grond zitten.

"We doen dit al voor het tweede jaar," vertelde Abdallah Lengkong, de 20-jarige medische student uit Medan, die de ongekozen leider was van de twaalf apostelen die in dit dorp waren neergestreken. Toen de vakanties begonnen zijn we naar dit dorp gegaan om de mensen te helpen. We hebben gewoon gezegd: Hier zijn we, wat kunnen we voor jullie doen?"

"Nou, en dat was van alles. We hebben rijst geplant, kokosnoten geplukt, huizen hersteld, een stuk weg aangelegd, de moestuinen gewied en wat al niet. Wie in het dorp hulp nodig had, kon bij ons terecht. En als de mensen vroegen waarom we dit allemaal deden, zeiden we: "Omdat we van de Here Jezus houden". En 's avonds gingen we in de koffiehuisjes zitten en kwam het gesprek vanzelf op het geloof."

Twee maanden hebben deze twee meisjes en tien jongens in dit dorp gewoond. Toen ze er kwamen was er één christelijk gezin. Dat zorgde voor onderdak. De meisjes kregen een optrekje achter het huis en de jongens konden slapen op de harde planken van de woonkamer. Nu hebben vijftien gezinnen de doop aangevraagd.

Tot nu toe wilden de Karo-Bataks weinig van het geloof weten. Aan het eind van de vorige eeuw werden ze overheerst door de Mohammedaanse sultans van Deli. Die verkochten hun beste gronden aan Nederlandse planters. Zelf moesten ze maar een goed heenkomen zoeken naar de onvruchtbare hoogvlakte. Noch de islam, noch het christendom had toen nog enige aantrekkingskracht over.

De meeste Karo's verwachten veel van het communisme. Van het geschreeuw van Soekarno hadden ze al lang hun buik vol. Maar toen het communisme er twee jaar geleden niet in slaagde de macht te veroveren, verloor het zijn gezicht. Nu moeten ze niet veel van politieke ideologieën hebben. De meeste Karo's zijn arm. Wat hen interesseert is of ze 's avonds hun maag vol hebben als ze naar bed gaan.

Onder aan de voet van de hoogvlakte ligt de zaak wat anders. Toen de Nederlanders verdwenen, trokken heel wat Karo's terug naar de vruchtbare gronden en namen de plantages weer in bezit.

Onder hen ontstond ineens een interesse voor het christelijk geloof. Duizenden worden er gedoopt. Diensten met tweeduizend dopelingen zijn geen uitzonderingen meer.

De kerk was tot nu toe maar klein. De predikanten hebben hun handen vol. Ze hebben zelfs de hulp in moeten roepen van andere stamkerken. Wie slaat dan nog acht op die onwillige bevolking van de hoogvlakte?

Toen zeiden deze studenten: "Wij. We gaan er de hele vakantie heen en we zullen onze handen uit de sarongs steken, zodat de mensen nooit kunnen zeggen: We hebben geen tijd. We zijn te druk. Als er geen zendelingen zijn en als onze dominees het te druk hebben met ander werk, dan gaan wij aan de slag."

"Misschien kunnen we niet goed preken. Maar werken kunnen we en zingen ook." Lengkong, die vijf talen vloeiend en accentloos spreekt, vertaalde wel honderd liederen in de Karo-taal. Hij leerde ze aan de kinderen en nu zingen de ouderen ze ook.

Iets daarvan heb ik gehoord. Onze jeep stond nog niet stil of honderden kinderen drongen om ons heen. Lengkong sprong uit de wagen, hief zijn handen omhoog en de kinderen begonnen te zingen. Het schalde door het dorp, omdat twaalf studenten begrepen hadden dat geloven aktie betekent.

(*Overgenomen uit "Actie"*)

Z.K.H. PRINS BERNHARD is in de Mexicaanse hoofdstad aangekomen. Hier de Prins met Prinses Irene tijdens een rondgang door het Olympisch Dorp. Naast de Prins Chr. Dokkum, chef de mission. Rechts Truus Hennipman en Fanny Blankers Koen.

KINDEREN IN DE OOSTERSE KERKEN

Iedere nationale kerk in het Nabije Oosten heeft een eigen liturgie en eigen gebruiken voor de eredienst en voor het gezinsleven. Bij onderlinge vergelijking vallen de verschillen aanstonds op. Deze zijn een gevolg van een ontwikkelingsproces van binnen-uit of van beinvloeding van buiten-af. Kerken die eeuwenlang in isolement hebben geleefd en voor de ontwikkeling van leer en liturgie uitsluitend waren aangewezen op de stimulansen die uit eigen kring voortkwamen, hebben andere elementen beklemtoond dan de kerken die telkens buitenlandse invloeden ondergingen. Christenen die onder zware druk en permanente vervolgingen hun weg moesten gaan, kwamen tot andere liturgische uitdrukkingsvormen dan zij die in betrekkelijke vrijheid en vrede hun kerkelijk bestaan konden handhaven.

Tot de gemeenschappelijke kenmerken van de kerken in het Nabije Oosten mag stellig worden gerekend de houding tegenover de kinderen in de gemeente en de vanzelfsprekendheid, waarmee kinderen van jongsaf bij de eredienst zijn betrokken.

Bij de Oosterse liturgieën komen, zo zou men kunnen zeggen, alle zintuigen in beweging. Het oog krijgt voortdurend wat anders te zien; het oor vangt de liederen op die worden gezongen door het koor of door de gehele gemeente, en de lezingen van bijbelgedeelten en formulieren; de wierookgeur omringt de kerkganger en het gehele lichaam komt in actie. Hoewel in de meeste kerkgebouwen tegenwoordig wel een aantal ongemakkelijk zittende banken zijn geplaatst, is het zitten daarop tijdens de dienst toch van ondergeschikte betekenis. Wie actief aan de dienst deelneemt denkt er niet aan zittend zijn gebeden uit te spreken voor de Here of zittend zijn liederen van schuldbelijdenis, van dank en aanbidding te zingen. Vermoeidheid wordt daarbij naar het schijnt nauwelijks gevoeld. De kerkdiensten duren lang, soms heel lang, maar men blijft rustig staan en bidt en zingt in deze houding.

Met deze liturgische handelingen zijn de kinderen van jongsaf vertrouwd. Jongens en meisjes krijgen wat te zien, wat te horen, wat te doen. En het moet gezegd worden: ze doen mee, ze zingen mee en genieten mee.

Op Palmzondag konden we des morgens vroeg vanaf het balkon van ons huis zien, hoe de kerkgangers, die de dienst in het kleine, veel lager gelegen Maronietenkerkje in ons dorp bijwoonden, onder klokgelui in processie rondom de kerk trokken: vaders en moeder met kinderen op de arm of aan de hand, allen op hun paasbest, voorzien van kaarsen en groen, zingend de liederen van lijden en triumf. Later, op weg naar de kerkdienst in de stad, was hetzelfde verschijnsel overal waar te nemen. Bij de kerken dromden de mensen samen, volwassenen en kinderen, ook veel jongelui. De kinderen droegen lange witte kaarsen, soms langer dan ze zelf waren. Op de kaarsen was bijna zonder uitzondering een versiering aangebracht van groen takken.

Lang niet in alle gevallen waren het palmtakken; ook takken van olijfbomen en wat op een mooi veldboeket leek waren op de kaarsen gebonden. Wat ze ook mochten meedragen, het was toch een herinnering aan die dag, toen de Heer, gezeten op een ezelin, omstuwd door een zingende menigte over de Olijfberg Jeruzalem binnentrok. Als het vierde evangelie er niet geweest was, zouden we misschien nooit aan palmtakken hebben gedacht bij de feestelijke intocht in de stad, waar Jezus weinige dagen later zou worden gearresteerd en ter dood gebracht. Johannes is nl. de enige schrijver, die nadrukkelijk van palmtakken spreekt, 12:13. De andere evangelisten volstaan er mee te verklaren, dat er takken van de bomen werden geslagen (Mattheus) of dat er groen van het veld werd geplukt (Marcus), terwijl Lucas zich beperkt tot de kleren, die over de weg werden gespreid als eerbetoon, en de takken en het groen zelfs geheel achterwege laat.

Het was aan alles te zien, dat de kinderen niet minder dan de ouders met groot enthousiasme deze zondag vierden. Het was tegelijkertijd ook een getuigenis van blijdschap in de gemeente naar buiten. Zoals het op die zondag was, is het op andere zondagen ook, al komt het natuurlijk niet altijd zo in de openbaarheid. En steeds moet erkend worden, dat de kerken er vaak op een verbluffende manier in zijn geslaagd de kinderen bij de liturgische handelingen te betrekken. Soms is er een omgang door de kerkruimte, waaraan kinderen deelnemen, een andere keer een samengaan van ouderen en jongeren. Er is een grote verscheidenheid van liturgische elementen. Zelfs bij de herdenking van de gestorvenen krijgen de kinderen gelegenheid om mee te doen. Bij een Armeense kerkdienst stonden kleine jongens in de eerste rijen met schitterende ogen in het licht van de brandende kaarsen te kijken, die op een tafel vóór hen waren geplaatst, terwijl de ouderen achter hen stonden. De kinderen zongen uit volle borst de psalmen die ze waarschijnlijk bij koorrepetities geleerd hadden. Voor sommige ouderen was het niet mogelijk mee te zingen. De indrukken overweldigden hen, zodat het lied niet over de lippen wilde komen.

Misschien vindt men het vreemd, dat ook bij begrafenisplechtigheden kinderen hun aandeel krijgen. Voor een zondag als Palmpasen laat het zich gemakkelijk denken, maar bij een dodenherdenking lijkt het onaanvaardbaar. In kerken, die eeuwenlang onder grote druk hebben moeten voortgaan, ligt dit alles echter heel anders. Waar, zoals in de Armeense kerk, elk gezin (!) sterke herinneringen heeft aan de verschrikkingen en ellenden, die men nog in deze eeuw heeft moeten door staan, en die dus aan een vorige en gedeeltelijk aan de tegenwoordige generatie zijn overkomen, is het vanzelfsprekend, dat ook de kinderen de vragen van beproeving en sterven op een andere manier benaderen dan de jongens en meisjes die in het vrije westen opgroeien.

Hoe dikwijls ook kritiek mag zijn uitgebracht op de ingekeerde houding van de Oosterse kerken, en hoe vaak in verband daarmee ook de verstarring is gesignaleerd, deze kerken zijn er toch op een wonderlijke manier in geslaagd elk nieuw geslacht weer bij de eredienst te betrekken en van jongsaf de kinderen te laten zien, hoe Gods verlossingswerk het gehele leven beheerst.

Daarbij vergeleken missen de kerken van de reformatie met hun simpele en sobere liturgie toch wat. De didactiek kreeg in de kringen van de reformatoren een sterke nadruk. Het was begrijpelijk in een tijd van ontstellende onkunde en verregaande onwetendheid bij geestelijken en leken. Het gevolg is echter geweest, dat elementen die in de eredienst van grote betekenis kunnen zijn, vooral voor kinderen, helemaal zijn verdwenen. De volwassenen, maar zeker de kinderen zijn door deze gang van zaken te veel op non-actief gezet. Men weet wel, dat er kinderen in de kerk zijn, er wordt bij de ouders op aangedrongen om ze mee te nemen, maar over het algemeen worden ze als quantité négligeable behandeld. Zelden wordt aan hen afzonderlijk gedacht, nog minder krijgen ze een kans om zelf in de dienst iets te doen.

Er is tot dusver weinig onderzoek verricht op dit terrein. Enquêtes richten zich gewoonlijk op volwassen kerkgangers om van hen te mogen vernemen, wat ze van de zondagse dienst denken, en wat naar hun mening veranderd dient te worden. Wat weten we van de kinderen in de kerk en van hun reacties? Een paar jaar geleden heeft een hoofd van één van de scholen in Delft op eigen houtje onderzoek gedaan naar het oordeel van de kinderen over de kerkdienst. Het resultaat was over de hele linie ontmoedigend en feitelijk volstrekt negatief. Sommige kinderen zaten wat in het psalmboek te bladeren of deden hun best het versje te leren, dat ze op maandagmorgen moesten kennen; anderen telden de lampen of de ruiten of observeerden de kerkgangers; weer anderen verklaarden ronduit dat ze zich alleen maar zaten te vervelen en dat ze altijd blij waren, als ze de dominee "amen" hoorden zeggen.

In navolging van andere kerken is men er toen toe overgegaan om kinderdiensten, of omdat dat gemakkelijker ging: kindernevendiensten te organiseren. Ongeveer halverwege de dienst, na het gebed en vóór de preek verdwijnen de kinderen. 't Is volgens de indrukken die men heeft opgedaan, een goede greep geweest. Zou het niet beter zijn als de kinderen echter tot het eind toe konden blijven en volop konden meedoen met de hele dienst? In de splitsing zit iets, dat onjuist is.

Wat er dan in de eredienst veranderen moet? Laten we ons allemaal erop bezinnen, wat voor de kinderen kan worden gedaan. In de eredienst moet plaats zijn voor ouders èn kinderen, omdat ze zich samen voor de Here stellen en samen tot Gods lof kunnen worden opgeroepen. Maar hoe? We moeten misschien weer van voren af beginnen, en daarbij studie maken van de liturgische schatten die in de Oosterse kerken bewaard zijn. In de eerste eeuwen, zo verklaart Benz: "was het een tijd van charismatische liturgische improvisatie, waarin echter niet de persoonlijke willekeur een rol speelde, maar waarbij zowel van de gelovigen als van geinspireerde liturgen initiatieven uitgingen, die geaccepteerd werden, veranderd werden en later definitief werden ingevoerd."

Beiroet. H. Mulder.

(Uit: Gereformeerd Weekblad.)

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

by London (Bethel), Ont., Rev. J. B. Vos of Chatham (Grace), Ont.

by Port Arthur, Ont., and by Phoenix, Ariz. (for home missions in El Paso, Texas), Rev. N. B. Knoppers of Montreal, P.Q.

Accepted

as home missionary in El Paso, Texas (Phoenix, Ariz. calling church), Rev. N. B. Knoppers of Montreal, P.Q.

Declined

Port Arthur, Ont., and Cobourg, Ont., Rev. N. B. Knoppers of Montreal, P.Q.

CHARLOTTETOWN, P.E.I.

Rev. Ed Den Haan

God's blessings have been rich and plentiful to the most eastern Canadian Christian Ref. Church of Charlottetown. Under the mature leadership of our former home missionary Rev. Dornbush our congregation grew and moved into a new church and parsonage. We reached the status of a calling church.

As soon as Rev. Dornbush's retirement came near, work was started in calling another shepherd to this flock. Now we would call our own pastor and to this we applied ourselves with great diligence. During the interim we benefited greatly from the ministry of Rev. J. Hoogland. Then the Lord gave us more cause for joy as He led us to call candidate Mr. Ed Den Haan and God led Mr. Den Haan to accept the call. His ordination took place on the 25th of September in our new church. In attendance were our sister churches in the Maritimes as well as representatives of the local churches and the Ministerial Association.

Though we are a young church we are community-directed and would share the Christian Gospel with all. Jail evangelism, Vacation Bible School, community hymn sings are but a part of a conscious effort in this line. During the summer our doors are open for the many vacationers on the island. Please pray for us as we do for you, that God will let His light shine on the eastern shores of Canada.

TEACHERS WANTED

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

A TEACHER

for grade 1. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

The Langley Christian School Society, through unforeseen circumstances, is in need of

A TEACHER

for grade one and two. Please send applications to Secr. Mr. H. Kuipers, 6221 - 200 St., R.R. # 4, Langley, B.C.

The Red Deer Christian School requires

1 PRIMARY TEACER

for the present school term as our present teacher wishes to join her husband in Holland. Contact Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

DATUM CENTRALE

October 24	Mass Meeting of the Ontario Chr. Teachers Assn., Immanuel Chr. Ref. Church, Hamilton, Ont.
October 26	Delegate Board Meeting of the Chr. Choir Association, at Immanuel Chr. Ref. Church, Hamilton, Ont.
October 26	Ninth Annual Meeting of the All Ontario Diaconal Conference C.R.C., Knox Chr. School, Bowmanville, Ont.
October 31	Reformation Rally, Wellandport Chr. Ref. Church.
November 2	Opening van de Nederlandse Bazaar in Toronto.
November 3	Friese Dienst in de Westmount Chr. Ref. Church te Strathroy, Ont.
November 12	Annual Meeting Christian Farmers Federation, First Chr. Ref. Church, Brampton, Ont.
November 20	Frysk Toneelstik "Operaesje Japinga" yn Jarvis Community Hall.
November 23	Bazaar Willing Workers for Calvin Chr. School, Hamilton, Ont.
December 19 Hamilton	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.
December 26 Grimsby	Christmas Oratorio "Bethlehem" by Hamilton Chr. Choral Soc., Grimsby Chr. Choral Society and Hamilton Youth Choir.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

MISSION . . . . IMPOSSIBLE?

NINTH ANNUAL MEETING of the

ALL ONTARIO DIACONAL CONFERENCE

CHRISTIAN REFORMED CHURCHES on

Saturday, October 26, 9.30 A.M.

in the KNOX CHRISTIAN SCHOOL, Scugog St., BOWMANVILLE, ONT.

Workshops on Administration, Social Welfare, Mental Health, Homes for the Aged, etc.

FRIESE DIENST

ZONDAG 3 NOVEMBER 1968,

8 uur 's avonds in de

Westmount Chr. Ref. Church, Drury Lane,

STRATHROY, ONT.

Rev. J. Nutma van Bowmanville, Ont.

Friezen en belangstellenden, laat deze avond niet voorbijgaan.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

BEZOEKT DE NEDERLANDSE BAZAAR

Zaterdag 2 november 1968, van 1 tot 10 p.m.

ST. GABRIELS CENTRE

666 Sheppard Avenue East bij Bayview Avenue

Ruime Parkeergelegenheid. — Te bereiken per Bayview of Sheppard bus.

THEESALON
thee — koffie — koude dranken
erwtensoep — haring — croquetten
belegde broodjes voor het hele gezin

HANDWERKEN — TEXTIEL
LEVENSMIDDELEN — BAKESALE
BOEKENSTAND — KERSTVERSIERINGEN
PLANTENTAFELS — HUISHOUDELIJKE ARTIKELEN
RUMMAGE SALE — WHITE ELEPHANT TABLE

KINDERSPELEN

Prijsuitreiking winnaars TEKENWEDSTRIJD omstreeks 5 p.m.

Voor inlichtingen en inleveren van goederen bel:

Mrs. Mesritz	447-5002	Mrs. Van Beurden	445-8479
Mrs. Braaksma	741-1464	Mrs. Hoogstraten	221-6822
Mrs. Coopman	244-9867	Mrs. Weeda	444-0278
Miss De Bok	445-8034	Mrs. Bloemink	449-0632

(This advertisement courtesy of Holland Life)

Kerstmis in Nederland

Wij hebben nog plaats op onze voordelige Groepsreizen naar Amsterdam.

Voor vertrekdata en verdere inlichtingen,
HET REISBUREAU DAT U GELD BESPAART:

BRANT TRAVEL SERVICE
552 BRANT STREET,
Burlington, Ont. 632-0720
Bij geen gehoor: 637-1172 - 632-8193

DEELNEMERS AAN DE OVERWINNING

Elders in dit nummer vinden onze lezers een verslag van Mrs. Tini van Ameyde over de Leighton Ford crusade, die gedurende de maand september in Edmonton werd gehouden.

Wij hebben dit verslag opgenomen, ondanks het feit, dat wij wel weten dat er onder onze lezers zijn, die bezwaar hebben tegen deze crusades, of ze nu Dr. Billy Graham of Dr. Leighton Ford als prediker hebben. Maar wij hebben het toch opgenomen, omdat deze crusade ons inziens een ander klein stukje uit het mozaïek is, dat de wereld in 1968 te zien geeft.

Kortgeleden heeft Dr. Schrotenboer een kleine opsomming gegeven van de werkelijk fantastische groei van het christendom in Indonesië. In een gesprek dat wij daarna met Dr. Schrotenboer hadden, kwamen wij opnieuw onder de indruk van het werk van de Heilige Geest in de Oost-Indische archipel. Er zijn eigenlijk geen woorden voor, zo indrukwekkend en serieus als de bekering van duizenden en duizenden daar in het verre oosten is.

Daarnaast zijn er zeer bemoedigende berichten waar te nemen over de spreiding van het evangelie in Afrika, waar ondanks het oorlogsgeweld, de roep van Christus wordt gehoord en waar als gevolg daarvan knieën zich buigen voor de enige Zaligmaker der wereld.

En zo zou men meer voorbeelden kunnen noemen.

Het lijkt wel of God ons met wat in Edmonton en in Indonesië en in Afrika gebeurt, een boodschap van bemoediging brengt. Rondom ons is een angstige ontkerstening waar te nemen. De moderne mens sluit het geloof in Jezus Christus al meer uit, zij het in de wetenschap of in het gebruik van drugs. En die ontkerstening roept zo hard, dat vrijwel alles daardoor wordt overstemd. Maar iemand, die luisteren kan, hoort toch de penetrerende roep van de liefde Gods in de wereld, en schept moed. Want — onbewust misschien — maakt de wereld zowel als de Kerk van Jezus Christus zich gereed voor de grote dag van Zijn toekomst.

Wij weten niet wanneer die dag zal komen wij weten wel, dat die dag zal komen. En het is alsof wij het Petrus opnieuw horen zeggen: "De Here talmt niet met de belofte, al zijn er die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u, daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen." (2 Petrus 3:9).

In dit licht zouden wij de crusade in Edmonton willen zien. Niet de vraag of wij wel mee kunnen doen interesseert ons het meeste, maar de vraag hoe wij in zulk een manifestatie ons geloof in de Drie-enige God en onze trouw aan de Bijbel kunnen uitdragen; met andere woorden: hoe wij er bij kunnen zijn met onze overtuiging en met onze liefde voor de Heiland.

Uit het verslag van Mrs. Tini van Ameyde lezen wij, dat alleen al in het koor 600 leden van de Christian Reformed Church present waren, en dat er onder de "counselors" verscheidene leden waren van de "reformed churches".

Deelnemers aan de overwinning zouden wij hen willen noemen.

D.F.

★ ★ ★

HONGER

Verleden week had een dagblad een "cartoon", waarop een gezin was afgebeeld, rond een welvoorziene "thanksgiving" tafel. Door een raam aan de zijde van de kamer was een jongenshoofd zichtbaar: een kind uit Biafra. Met begerige ogen keek dit kind naar de overvloed, die op onze tafels is.

Aardig gevonden, zeggen wij dan. Zo'n tekenaar moet toch aldoor maar weer wat nieuws bedenken. En wij slaan het blad van de krant om. Dan lezen wij een verslag van de astronauts, die, zoals het heet, elf dagen rond de aarde cirkelen. Wat een vernuft en wat een prestatie. Vraag niet wat die Apollo VII kost. Dit loopt in de miljoenen.

Zonder dat wij er erg in hebben, staan die twee voor ons: dat kleine joch uit Biafra en de Apollo VII. Het zijn twee gebeurtenissen, waar de wereld overspreekt. Met dit verschil echter, dat er niet zo erg veel geld is voor de eerste en onnoemelijk veel voor de tweede. Dit moet ons toch wel even aan het denken zetten.

Dat jongetje uit Biafra staat niet alleen. Behalve Biafra, is er ook India, Pakistan, en nog veel meer landen. Het komt er op neer, dat twee-derde van de wereldbevolking honger lijdt. Dit is een probleem. Een probleem waar wij eigenlijk geen raad mee weten. Maar daarom kunnen wij het niet laten rusten. Een onlangs gehouden preek herinnerde ons er aan, dat de Heiland op de oordeelsdag zal zeggen: "Ik was hongerig en gij hebt mij te eten gegeven". Dan zullen de mensen wel zeggen: "Wanneer was dit, dat wij U hongerig zagen?" Dan zal de Heiland tot de ene zeggen: "Wat gij aan de minste mijner broederen gedaan hebt, dat hebt ge Mij gedaan". En tot een ander zegt Hij: "Wat ge aan de minste mijner broederen niet gedaan hebt, hebt ge Mij niet gedaan". Jezus weet wel dat wij het probleem van de voedselvoorziening hebben, maar Hij gaat er niet voor opzij, dat wij er geen oplossing voor hebben. Onder die duizenden en duizenden, die honger lijden zijn er, die Zijn broederen zijn. En wat doen wij er mee?

Er is een kerk in Toronto, waarvan de leden op de zondag vóór Thanksgiving niet gegeten hebben. De mensen hebben gevast om enig idee te hebben van wat het is om met een lege maag rond te lopen. Dat was maar één dag, maar in Biafra en in India lopen de mensen dagen, weken, zelfs maanden rond met de knagende pijn van honger en met de gevolgen daarvan.

Intussen puilen de silo's in het westen van Canada uit en het graan wordt niet verkocht. Wat doen we er toch mee? Wat doen we met het probleem?

Wij weten, dat de beste methode van hulpverlening is de mensen in de onder-ontwikkelde landen op te voeden en te trainen tot betere farmers, betere economen, betere industrialisten. Maar dat werkt pas met de jaren. De honger is er echter nu, vandaag.

Er staan verschillende wegen open. Men zou meer en daadwerkelijk aan de CRWRC of aan andere vormen van "werelddiakonaat" kunnen denken, men zou zijn MP (lid van het parlement) kunnen schrijven om de regering op de toestand opmerkzaam te maken. En misschien zijn er wel meer oplossingen te vinden. Het voornaamste is, dat men met het probleem bezig wordt.

Wij kunnen maar niet "thanksgiving" vieren, zoals we misschien gedaan hebben, door te danken dat wij zoveel hebben en de zaak in de wereld laten voor wat ze is. Wij moeten het tot ons laten doordringen, dat er honger, grote honger geleden wordt, terwijl wij het zelf naar verhouding best hebben.

Dat is niet wat de Heiland bedoelde. En naar wat Hij bedoelde willen wij immers leven?

D.F.

(P.S. Er is een campagne in Canada om 3 miljoen dollar bijeen te brengen voor voedingsmiddelen en medicijnen voor Biafra. Het adres is: Niagara Biafra Relief Fund of Canada, 95 Wellesley St. East, Toronto, Ont.)

H. W. ARMSTRONG
A FALSE PROPHET

❶

In a way it is too bad that it is necessary to spend our time by paying attention to all kinds of heresies which present themselves in the name of the Truth. It would be better to do nothing else but proclaim the truth. But perhaps this has not been done clearly enough, emphatically enough. And so all kinds of false prophets will find followers time and again. It seems that our people sometimes either do not have the weapons to fight heresies, or they have not been taught how to use those weapons. Fact is that also our people have been carried away by the teachings of this false prophet, H. W. Armstrong, who publishes his heresies in a monthly magazine "The Plain Truth" which has reached a circulation of one million copies according to a personal word from the editor written in the July, 1967 issue.

One might wonder how it is possible that also amongst our people there are those who listen with eagerness to Armstrong's Radio Broadcast "The World Tomorrow" and start to accept his heresies as the plain truth. For it seems clear enough that Armstrongs teachings contradict the very Word of God.

Some of Armstrong's heresies

Reading through a number of issues of "The Plain Truth" gave me the impression that Armstrong is an expert in gathering all kinds of heresies from all kinds of sects while making them look like his own findings and presenting them as a newly discovered plain truth. Here are some of his teachings: To believe in Jesus does not mean that you are saved. Nobody, believers included, can say that he is born again now. There is no such thing as a Trinity. Jesus also must be born again, though he was without sin. Justification has only to do with our guilty past. Man will be divine in the world of tomorrow. Those who have died are not now with Jesus in heaven. There will be a second chance to conversion after death. There is no hell in the sense of eternal agony. The laws of the Old Testament must still be kept. The moral law of God must be kept before we come to salvation. We must keep the Sabbath day. Great Britain is the tribe of Ephraim. The queen of England is the direct successor to David's throne and the time is near that Jesus will sit on it. The lost tribe of Manasse went to America. The prophesies of the Bible are simply to be read as a blueprint of what you can read in the newspapers of today.

The plain truth?

I hope to have the opportunity to elaborate somewhat on some of these heresies in following issues, but I cannot help but ask first of all, how it is possible that there are people who swallow all this. The March 1968 issue of "The Plain Truth" might have the answer to that question. In this issue an article is written under the title: "Why so many say: I don't understand the Bible". The author gives a few reasons. He says, that for many the Bible has become a mere "status symbol', not read by the people. He says that theologians lead the way among the critics of the Bible. And I am inclined to say that in this article we read at least something about the plain truth. I like to believe however that this is not the plain truth when it comes to our churches. But perhaps there is something else amongst us. Perhaps our people confess many doctrines without having digested those doctrines in a joyful and personal faith. If that were so they would be ready victims of sectarians whose aim it is to make everything in the Bible **understood!** And indeed there is a desire to understand all things. Peter (2 Peter 3:16) warned us where that can lead to. The ignorant and unstable people twist the Scriptures which they do not understand to their own destruction. They are satisfied as long as they understand, or as long as they think they understand. And Armstrong boasts that nobody else but he has understood the Scriptures.

Armstrong's false claim

If you want to believe Armstrong you have to believe that he is the only true preacher. He claims that the true Gospel has not been preached anymore since the time that Jerusalem was destroyed in A.D. 70 until the first week of January 1934. For almost nineteen centuries the Gospel has not been heard, if you want to believe Armstrong. All churches are compared to the ten sleeping virgins. But in January 1934 Matthew 25:6 was fulfilled. It was Armstrong who made the cry: "behold the bridegroom cometh". And only his work (via radio and magazine) is the work of the true church of God. All other preachers and churches are satanic counterfeits. With flair and emphasis he makes his claim. And many people are caught unawares! I found, reading "The Plain Truth" that Armstrong may sound that convincing to some because he is a master in making difficult texts plain and plain texts difficult. And the reader has to be very much on guard as soon as Armstrong writes something, that goes like this: "Now LISTEN. You have NEVER heard this before. Yet, will you read this in your own Bible? Don't take my word for it—don't believe me—BELIEVE GOD!" You can count on it that after this you will hear a heresiy. And when you check the Bible where he quotes it, you will find a remarkable twisting of the truth.

I realize that Armstrong will hold an axiom against me. Once he wrote: "One who accuses another is always guilty himself of the very thing of which he accuses another." Though I disagree with this saying, I would hold it against Armstrong himself, who accused all pastors to be satanic counterfeits.

From the Word of God we hope to show that this boomeranged accusation must be applied to this false prophet. One author, Noel Smith in his book, **Herbert Armstrong and His World Tomorrow** makes a remark which I like to quote: "The gentleman (i.e. Armstrong) has fared much better at my hands than he would fare at the hands of Peter, John and Paul. If they were here, they would clobber him mercilessly".

L. Slofstra.

(Reprinted with permission from "Church and Nation".)

INGEZONDEN MEDEDELING

BAZARNIEUWS UIT TORONTO

Zoals U begrijpt, is de verkoop van artikelen, door vele mensen zo welwillend beschikbaar gesteld, het doel van de bazar.

Echter ook dit jaar zal er, evenals in de afgelopen jaren, voor gezorgd worden, dat het een echte gezellige dag wordt voor iedereen. Hierbij denken we niet alleen aan lekkere Hollandse hapjes eten met een kopje thee of koffie, maar ook aan de spelletjes, waar de kinderen zich mee kunnen vermaken, zoals een grabbelton, met ballen busjes omgooien, sjoelen en verschillende andere dingen, die we niet allemaal willen verklappen.

Dit jaar hebben we een groepje mensen bereid gevonden, die allemaal leuke dingen aan het maken zijn om de zaal werkelijk te "herscheppen". Alleen dat is al een visite aan het St. Gabriel's Centre op 2 november waard. Maar bovendien is er een wedstrijd voor volwassenen door deze groep voorbereid onder de titel "Kent Gij het Land".

Reprodukties en platen van Nederlandse gebouwen, monumenten en dergelijke zullen in de zaal te vinden zijn en het is uw taak om ze te herkennen en de namen in te vullen op formulieren, die U ter hand gesteld zullen worden in de zaal. Er zijn wat prijzen beschikbaar gesteld voor de winnaars van deze puzzletocht door Nederland. Dit alles wilt U toch niet missen?

Hebben uw kinderen hun inzending voor de tekenwedstrijd "What is Holland like?" ook ingestuurd? De sluitingsdatum hadden we verschoven naar 22 oktober, zodat meer kinderen een kans kregen mee te dingen naar de prijsjes. (De ingezonden tekeningen worden beschouwd als bijdragen aan de bazar en zijn als zodanig eigendom van het bazar-comité.)

Er is dit jaar zoveel te doen, te zien en te beleven op de bazar, zorgt dat U ook aanwezig bent. Noteer het op uw kalender: 2 november, Nederlandse Bazar in het St. Gabriel's Centre, 666 Sheppard Avenue East bij Bayview van 1 p.m. tot 10 p.m.

Mrs. H. Bloemink, Secr.

APOLLO VII

De elf dagen lange missie van de Amerikaanse Apollo 7 zal voorbij zijn op het moment dat dit nummer van ons blad verschijnt. Op dit ogenblik grijpen wij nog naar de krant en luisteren wij naar de radio om te weten of alles veilig en volgens plan verloopt.

Het is niet zo belangrijk of Amerika dan wel Rusland de eerste is die een man op de maan brengt. Van belang lijkt ons veel meer dat de mens tot dergelijke prestaties in staat blijkt. In hoeverre men thans dichter bij een landing op de maan komt, zal de toekomst moeten uitwijzen. Maar dat een ruimteschip met meer dan 17.000 mijl door het heelal zweeft, dat het driemanschap onderwijl allerlei wetenschappelijke waarnemingen doet en dat zij per dag 18 maal om de aarde cirkelt, is meer dan indrukwekkend.

Het moeten wel zeer knappe mensen zijn, deze drie vliegeniers, maar meer nog de mensen op de grond, die dit alles uitgedacht hebben. Die mensen — of zij het erkennen of niet — zijn schepselen van God, die iets meer mogen zien van alles wat God gemaakt heeft. Het is alsof God tegen hen zegt: "Kom en aanschouw".

"Het is een fantastische wereld hier," zegt een der astronauts. Wij geloven het graag. Het moet wel adembenemend mooi zijn. Dit is ook een van de openbaringsvormen van de Schepper van hemel en aarde.

Als het zien al zo ongetwijfeld groots is, hoeveel grootser moet dan wel de Schepper van dit alles zijn. En dan te weten, dat diezelfde Schepper Vader van mensen wil zijn, mensen die in Zijn Zoon geloven. Dat overstemt alles.

D.F.

De juiste manier om voor goed met genoegen een bankrekening te hebben

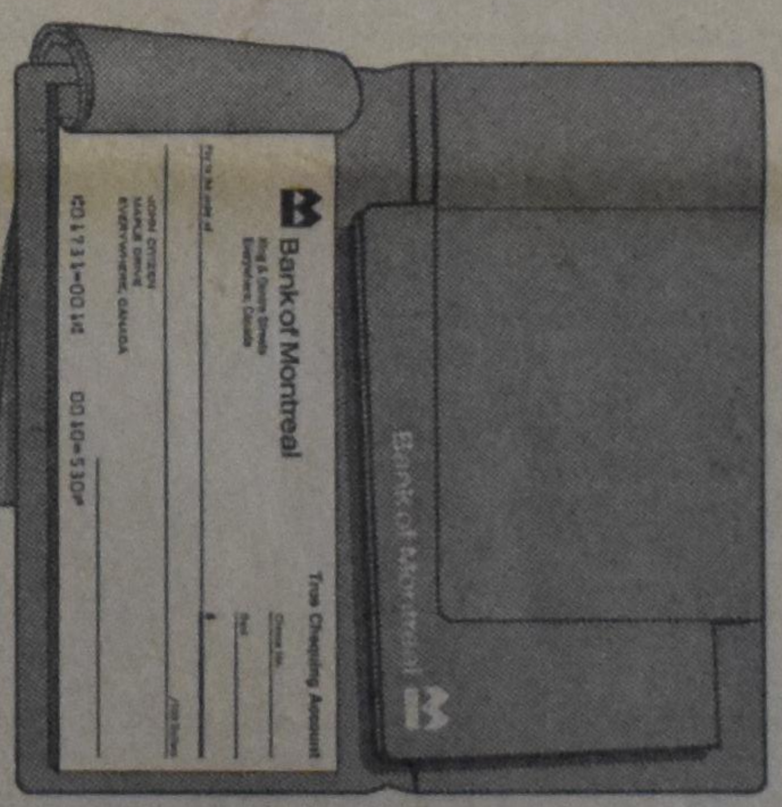

True Chequing

Dit is het geld dat ter markt gaat — rekeningen, onkosten en schulden **betaalt**. U krijgt gratis op naam gestelde cheques en maandelijkse bank-afrekeningen met inbegrip van afgestempelde cheques.

5% True Savings

Dit is het geld dat thuis blijft — brengt 5% rente op op het laagste maandelijkse saldo. Vrije geldopname en overdracht naar Uw True Chequing rekening. En kijk eens aan, U ontvangt een gratis "chequeretary" zakportefeuille.

Heb Uw bankrekening op de nieuwe manier bij de

Bank of Montreal

Canada's First Bank

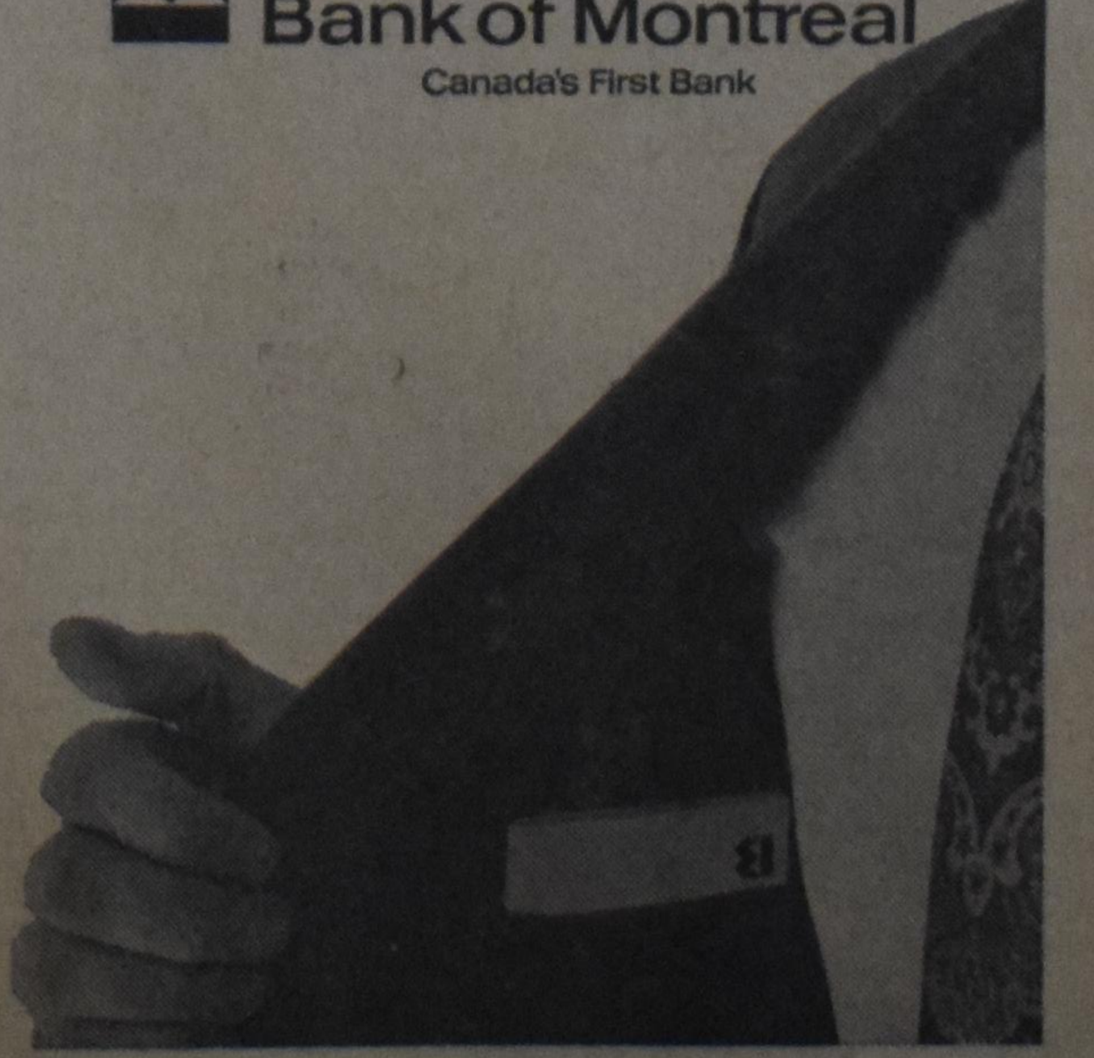

THE NEW OCEAN TANKERS

by H. GEORGE FRANKS, M.B.E.

The reports that Dutch shipyards are at the moment either building or have on order at least 10 mammoth tankers of 225,000 tons or more, and that still other orders are being negotiated, is making many people ask the question, "How will it be possible to use all of them?" And that question will probably be asked even more emphatically as the result of additional news that ships of about 325,000 tons each are being built in other parts of the world, and that a Dutch shipyard has started building a huge dock which expects to accommodate 500,000-ton ships within the next few years and that it may even be asked to cope with ships of one million tons deadweight.

In general, of course, it is the world's growing thirst for oil which is making the oil companies decide to build such leviathans of the oceans. But there are other reasons as well. One of these is the unreliability of the Suez Canal through which only a few years ago most of the then large tankers had to pass. But as it is becoming more and more economical to move oil in much greater bulk than ever before, it is also realized that tankers of about 1,100 feet in length could not possibly use the Suez route in any case, even if there were guarantees that it would always be kept open for all ships irrespective of their ownership.

Europe, whose oil needs have trebled in the past 12 years, imports nearly all the oil it uses (although the Netherlands in recent years has been producing from its own soil almost one-third of its own domestic requirements). And more than half of Europe's imports come from the Middle East. But as the Suez Canal has been closed twice in the past 11 years for political reasons, the international oil companies have been more or less compelled to transport their oil around the Cape of Good Hope at Africa's southern tip to prevent shortages for Western Europe.

A ship sailing from the Arabian Gulf around the Cape travels about 10,000 miles to reach Britain or Holland, while it has to go only about 6,200 miles if it uses the Suez Canal. But when the oil is carried in the modern super tankers, the huge cargoes actually cost less to go around Africa than it would be to send a smaller vessel through the Canal with its heavy passage charges.

Then, too, it is possible to build a big tanker for proportionally less money than a smaller tanker. A ship costs a lot of money to build mainly because of its propulsion gear and control system. Small ships use the same gear as big ones, so the only extra cost involved in the large ones is the steel plate. That, of course, is putting it simply, and does not take into consideration the fact that a big tanker has around the same size crew as a medium one but carries many times more by way of oil cargo.

It is, therefore, largely a matter of money. I was told the other day by a shipbuilder (not a Dutch one, incidentally), that many of the yards where the supertankers are being built can put together a 25,000-ton ship for about $200 a ton, whereas the cost falls to about $104 a ton for a 50,000-ton vessel and even to $75 a ton for a vessel of 150,000 tons.

The elimination of canal dues and the cheaper running costs of the big vessel of 200,000 tons means a round trip saving of about 34%, while a 300,000-ton ship carrying 1¼ millioin barrels of oil and even returning empty takes the saving up to almost 40%.

At the present time the three largest oil companies have 43 tankers on order of 200,000 tons or more, while another has commissioned six of 312,000 tons each. These ships will probably never use the Suez Canal even if that waterway is once again put into use. Smaller tankers will, of course, pass through it if they can, but the super tankers are at least showing that the oil industry can live without the Suez.

As far as Holland is concerned, it is felt in shipbuilding circles that Dutch yards are only seeing the beginning of the creation of an international fleet of ocean monsters. No matter how large they get, however, the slipways in the Netherlands will handle them even if, as happened recently, a super tanker has to be built in two halves launched separately and then joined together afloat.

It seems, indeed, that a boom awaits the shipbuilding industry in Holland, as well as elsewhere.

(Radio Nederland)

Lambert Huizingh

Acredited Public
Accountant and Auditor
Commissioner for taking
Affidavits

•

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

NEW CHRISTMAS LITURGIES

now available. Ladies, if you are tired of making up you own Christmas program, then order these liturgies now. These liturgies are in the English language and cost only 15 cents each.

A NEW GUIDEBOOK **(no. 8)**

has been published in the Dutch language, containing:
5 OUTLINES on JEREMIAH, Rev. W. Van Dyk.
2 OUTLINES on ONZE EREDIENST, Rev. J. Vriend.
6 OUTLINES on ROMEINEN Rev. J. Groen.
These aides for a good study hour cost 75 cents each.

Order Guidebooks and Liturgies from Mrs. K. FEDDES, R.R. # 2, Dundas, Ontario. Please enclose money order or cheque (add 15 cents to cheques).

PUBLIC SCHOOL PUPILS are being trained as crossing guards by Constables Paul Eddy and Andy Wilson in pilot project, designed to quell storm of protest that arose over removal of 113 adult crossing guards in Metro Toronto. In all, 55 boys and girls in North York are taking training.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(19)

Bij Laura is de koffie juist klaar.

"Kom binnen, kind. Wat een luxe, zo maar in de vroege morgen met dat hele stel op stap. Je hebt zeker alweer hulp?"

"Welnee! Er is nog niemand op komen dagen en thuis.... nu ja, ik heb eenvoudig de boel maar laten liggen, zoals het lag. Straks ga ik wel aan de slag. Weet je, nu schijnt de zon tenminste en Celestientje slaapt 's middags."

Met z'n allen gaan ze naar binnen, de kinderen nieuwsgierig, waar ze nu weer zullen komen: het leven is voor hen vol verrassingen geworden; maar zodra Tera zit, klimt Celestientje bij haar op schoot en van uit dit veilige plekje zien haar donkere ogen uit het tere witte gezichtje de kamer rond.

Bennie probeert Celestientjes voorbeeld te volgen, maar één vindt Tera genoeg. Zacht weert ze hem af en dan blijft hij staan, toch in de beschutting van haar arm. Wim stelt zich aan de andere kant op, ook dicht tegen haar aan.

"'k Zal Lies gauw koffie laten schenken," zegt Laura. "De kinderen een kopje chocola?"

Maar voor iemand kan antwoorden, gaat de deur open en komt Ellewien binnen. Zij heeft niet gehoord, wie er kwamen.

Nu blijft ze een ogenblik, waarin alleen Tera maar ziet hoe vaal haar gezicht wegtrekt, roerloos staan, haar ogen strak op de drie kinderen. Ze kent hen, en tussen hen ziet ze, niet op het vlot, maar vrolijk en vlug, zoals ze met deze kinderen hebben gestoeid en gedarteld, haar eigen broertjes.

Het gaat weer voorbij. Ze geeft Tera een hand en buigt zich naar de kinderen over. "Dag Celestientje!"

Het kind lacht in herkenning en legt haar handje in die van Ellewien.

"Ik ken haar wel," zegt Wim, trots naar haar wijzend. "Jij bent Ellewien, van Kees en Bert en Danie." Royaal verklarend voegt hij eraan toe: "Die zijn ook verdronken."

"Jongen toch!" Tera wil z'n mond wel dichtslaan om die woorden, maar het is te laat. Ze zijn gezegd. Geschrokken ziet ze naar Ellewien, die zo mogelijk nog iets valer wordt. Bennie staat trots ja te knikken. "Weet ik ook best!"

"We zijn naar het ziekenhuis geweest," verandert Tera dan maar gauw van onderwerp. "Vertel eens, jongens, wat hebben jullie gekregen?"

"Een baby'tje! Een zusje!"

"Ja?" vragen Ellewiens ogen.

Tera knikt bevestigend. Ze neemt Celestientje, die haar plekje op Tera's schoot nog steeds niet heeft vrijgegeven, haar warme, gevoerde capuchon af en streelt het kind over het donkere kopje.

"En nu is mammie een beetje ziek, hè?"

Lies komt binnen met de koffie en chocola, dampend in de kopjes, en Tera, die al zat te verzinnen om de kinderen toch even de kamer uit te krijgen, heeft iets gevonden.

"Jongens, jullie moesten maar eens even met haar meegaan naar de keuken, ik geloof, dat zij daar iets heerlijks voor jullie heeft."

"Ja," zegt Laura, haar dadelijk begrijpend, "Lies, neem ze maar mee."

Zodra ze de kamer uit zijn, ontsnapt Tera haar kreet: "Ik heb het zo benauwd gehad! Die kinderen! Thuis gaat het best, maar in het ziekenhuis, er was niets met hen te beginnen. Ik geloof, dat het vreselijk verwende kinderen zijn."

Over Ellewiens gezicht komt iets van een lach. Een wat ouwelijk aandoende lach. "Ik denk, dat iedereen uit z'n evenwicht is, de grote mensen nog meer dan de kinderen."

"Ja, dat zal het misschien ook wel zijn." Tera tuurt peinzend voor zich uit.

Haar gedachten springen een paar weken over en wijd openen zich haar ogen in een nieuwe schrik. "Hoe moet dat gaan, als mammie met de baby straks ook bij ons komt? Ik ben bang dat ik dan niets meer over dat stel heb te zeggen."

"Dat hoeft misschien ook niet," zegt Laura. "Kun je hun niet een paar kamers apart geven, aan de tuinkant, dan hebben de kinderen met mooi weer meteen een uitwijkplaats, ze zijn natuurlijk gewend veel buiten te spelen."

"Ja, dat zou kunnen natuurlijk. En hoe het dan met slapen moet? Gek hè, maar dat hebben we van te voren niet allemaal bedacht. Ze zijn dan met z'n zessen."

"Kunnen ze de logeerkamer niet houden?"

"Jawel, maar daar kunnen ze niet allemaal in!"

"Laat er dan een paar op zolder slapen."

"Nou?"

"Waarom niet?"

"Zo ver weg."

Tera roert peinzend in haar kopje. Het is haar nog niet duidelijk, hoe het precies zal moeten gaan. Weer ziet ze naar Laura. "Enfin, er zal in ieder geval eerst een hele verhuizing moeten plaatshebben. Wil je wel geloven, dat ik met dat stel de hele dag om me heen bijna niets uitvoer. Je hebt het zelf gezien, 's avonds nog aan de was!" Haar lach is gemeend en voluit. "En dan nog 's morgens op visite gaan...." voegt ze er spottend met zichzelf aan toe.

Ellewien beweegt zich in haar stoel.

"Mevrouw...." ze kijkt van de een naar de ander, "....u moet het natuurlijk allebei goedvinden, maar als ik u nu eens kom helpen? Ik wil wel graag wat werken."

"Maar kind, dat zou reusachtig zijn!"

Tera's blik blijft vragend en haast geschrokken over haar voorbarigheid, in die van Laura hangen. Zij is ten slotte degene die hierin beslissen moet.

"Ja, het was zomaar een idee van me," voegt Ellewien er haastig aan toe.

Laura moet even iets verwerken, maar dan zegt ze hartelijk: "Het zou een pracht oplossing voor je zijn, Tera. Misschien voor jullie allebei. Tenminste, zolang Ellewien nog hier is."

Tera's gezicht straalt. "Kind, het zou gewoon een uitkomst zijn! Je weet niet, hoe blij ik ben."

Abrupt zwijgt ze. Schril voelt ze het contrast. Ik blij om Ellewien, die mij helpt, terwijl zijzelf....

"Zal ik dan vanmiddag komen, u moest immers nog alles doen?" Ellewien heeft er opeens zin in eens flink haar handen uit de mouwen te steken. Het geeft haar, haast ongeweten, het gevoel of ze ermee tegen iets van binnen kan vechten. Dit kan Tera echter niet begrijpen en daarom zegt ze: "Nee, dat zou te veel gevraagd zijn; als je toch komt, kan dat morgen ook wel."

Ellewien rekt zich een beetje. Het is of een stroom van energie door haar heentrekt. Tera gaat geheel opgemonterd wat later met de kinderen naar huis. Haar vermoeidheid en verslagenheid is ze vergeten, maar ontroerd denkt ze: Hoe kan ik zo'n meisje, dat zoveel moet missen, iets daarvan vergoeden?

* * *

Jochem komt!

Op een middag, ruim een week na de ramp.

Hij staat voor Marion juist als ze de deur uitgaat. Jochem, flitst het door haar heen als ze hem ziet. Dit moet Jochem zijn.

Ze begrijpt het door de hoge waterlaarzen, maar meer nog door die blik uit die donkere ogen in het smalle, verweerde gezicht. Een verlangende, vragende blik. En tevens staat in die ogen te lezen, dat hij een week lang niets anders heeft gezien dan vuil, schuimend, stinkend water, soms grauw onder dreigende luchten, of blikkerend, wanneer wat valse zonnestralen, net nog voor de donkere wolken de zon bereikt hadden, dat water beschenen.

In diezelfde ogen leest Marion ook de nood en de ellende van de geslagenen. En in die ogen ziet ze een onmiskenbare, hevige pijn om dit alles.

Maar haar eerste gedachte was: Dit moet Jochem zijn, en daarom verbaast ze hem met haar vraag: "U komt zeker voor Ellewien?"

Tot haar vreugde knikt hij verwondert van ja. Marion lacht. "Ik zag het meteen, of misschien begreep ik het. Ik ben Marion." Spontaan steekt ze haar hand naar hem uit en zwaait dan de deur, die ze bijna achter zich had dichtgetrokken, wijd voor hem open. "Komt u binnen. Tenminste.... Ellewien is hier niet. Ze helpt bij kennissen van ons, waar ook evacués zijn, kleine kinderen. Als u daar liever meteen naar toe gaat, wil ik u wel brengen."

Het lijkt of Jochem even haar figuurtje monstert eer hij zegt: "Graag."

"Wacht." Op een holletje gaat Marion naar de heg opzij van de tuin, waar haar fiets staat. Ze neemt hem toch maar mee en Jochem rijdt hem voor haar.

Wat knipperend met haar ogen in het al lage, felle zonlicht, ziet ze naar hem op. Ellewien is stapel, denkt ze. Hoe kan ze zo'n jongen laten schieten. Hij is al echt een man en.... o ja, haar bruidegom nog wel. Ze zucht ervan, terwijl ze veerkrachtig naast hem in de pas loopt.

Dan ziet Jochem van opzij ook naar haar. Ze bevalt hem wel en ze geeft hem een warm, blij gevoel van binnen, om de wetenschap dat Ellewien hier is, bij dit spontane hartelijke ding.

"Ellewien heeft dus over mij gesproken?"

"Ja, 's avonds in bed. Ze sliep eerst bij mij op de komer, omdat ze steeds van die akelige dromen had, over het water en.... nou ja, u begrijpt het wel. Nu kon ze mij nog eens wakker maken. Wat ze nooit deed, hoor. Maar het was voor haar misschien toch wel prettiger iemand bij zich te hebben."

Jochem knikt begrijpend, en dan is er de stilte tussen hen van het grote leed.

"Hoe is het nu met haar?"

"Och, ik geloof.... ik denk...." Marion aarzelt. Nee, Jochem vertellen hoeveel en wat Ellewien precies over hem heeft verteld, dat zou ze vast niet prettig vinden.

"Ze is wel goed, tenminste.... voor het uiterlijk, van binnen is ze nog wel overstuur. Ze houdt zich goed, zo kan ik het beter zeggen. Maar eh.... natuurlijk ziet ze nog allemaal akelige dingen. Ook.... als ze aan u denkt."

Marion hoort zichzelf praten. Zo eigenwijs, denkt ze, net een psychiater. Toch gaat ze nu verder en zegt: "Ze ziet alles verkeerd natuurlijk, en daarom.... u moet...." Marion weet zelf niet, hoe er een lachje om haar mond speelt en hoe juist dat lachje Jochem zoveel vertrouwen in haar schenkt.

"Ja, u moet maar wat geduld met haar hebben."

Marions stem wordt warm en pleitend, want ze ziet Ellewien, zo eenzaam, en hier naast haar is Jochem, en hij, hij zou toch alles voor Ellewien kunnen zijn, haar ineens uit een hoop narigheid kunnen helpen, haar in ieder geval troosten, wat zijzelf of anderen absoluut niet kunnen. Ze vindt Jochem aardig, echt op meisjesachtige manier en daarom hoopt ze vurig, dat het weer aankomt tussen die twee.

"Ze doet misschien een beetje stug, maar dan doet u maar net of u er niets van merkt, ze kan niet anders nu, denk ik, na alles.... Ze voelt.... ze is...." Marion slikt. Nee, dat "stenen bruid" moet ze nu terugdringen. "Weet u, ze moet even tijd hebben om tot zichzelf te komen, dat is het, geloof ik," bemoedigt ze.

(Wordt vervolgd.)

Klein Pinksterfeest in Edmonton

door Tini Van Ameyde

Ja, wie had nu gedacht, dat we in Edmonton Pinksterfeest zouden vieren in september? En toch, dat is wat hier gebeurde. Ik sta er nog verbaasd van. Maar dan: dat sta je altijd bij een wonder, nietwaar?

Het begon achter de schermen. Begin februari ging de telefoon: wildvreemde dame. Of ik al gehoord had, dat Dr. Leighton Ford naar Edmonton kwam voor een Crusade... U weet wel, van het Billy Graham Team? Nee, dat wist ik niet. Wat ik daarvan dacht? Wel, dat leek me machtig. Of ik bereid was mee te werken? Zonder mankeren. Fijn, dan kon ik onmiddellijk beginnen! Zo'n Crusade vereiste een enorme voorbereiding en een urgente zaak was het opzetten van z.g. pre-Crusade gebedsgroepen. De papieren zouden me thuisbezorgd worden en m'n stadsgedeelte liep van hier tot daar, zie? Nou, of ik het zag! Voorzichtig legde ik de hoorn neer. Die dame zou een goed figuur slaan in de politiek...

Wist U, hoe weinig mensen er brood in zien om te bidden voor iets, dat nog een half jaar weg is? Dat heb ik toen ontdekt. Maar goed, die interkerkelijke groepen — voor vrouwen bedoeld — kwámen er. In alle delen van de stad! Het is vermeldenswaard, dat later uit mijn eigen gemeente een tiental dames met genoegen deelnam aan zo'n groep.

De volgende étappe was het volgen van een "Christian life and witness Course". Nu vraag ik U! Wat kan iemand, die in een gereformeerde kerk geboren is en voor evangelisatie werd opgeleid aan beide kanten van de oceaan, opdoen op zo'n cursus? Als ik ooit sceptisch geweest ben, dan was het die avond, dat we kennismaakten met Rev. Paul Cedar, de voorloper van het Ford team. Maar dat duurde kort. Want wat hij ons leerde over "getuigen", op een simpele en practische manier, was ons niet eerder bijgebracht. Opmerkelijk! Een mens is toch nooit te oud om te leren. Ook een gereformeerd mens niet.

In april kwam er een invitatie om Dr. Ford te komen beluisteren op een soort start-avond in één van Edmonton's Alliance kerken. Die avond was druk bezocht, maar ik moest verstek laten gaan. Jammer, want van zo'n Crusade in Edmonton kon ik me nog steeds geen voorstelling vormen. Deze stad heeft een waarlijk afschrikwekkende opeenstapeling van kerkgenootschappen en secten, ziet U. Als ik 's zaterdags de kerkpagina's van de Edmonton Journal doorkijk, krijg ik prompt het gevoel, dat Satan zich een hoedje om ons lacht... Aan de andere kant: ook hier belijden christenen elke zondag hun geloof in de Heilige Geest. En mijn slotsom was, dat dit wel eens het grootste evenement kon zijn, dat mijn geliefd Edmonton kon overkomen! Zo brachten we, een leger van 2700 werkers, blijmoedig de uitnodigingen rond van deur tot deur. Biddend om God's zegen op deze gezamenlijke poging om het Goede Nieuws door te geven.

Opening van de Crusade. Van links naar rechts: Dr. Ford, Premier Manning, Mrs. Manning, Alderman Evans, Rev. Roy D. Bell, voorzitter van het plaatselijk Comité.

Toen eindelijk, op 15 september, de Crusade officieel geopend werd in de Gardens, moesten vele mensen teruggestuurd worden. Het gebouw was te klein, al had men de ijsvloer met triplex bekleed en vol banken gezet. Het Ford Team werd namens de stad verwelkomd door Alderman Una Evans en namens de provincie Alberta door Premier Ernest C. Manning. Zijn belangstelling was niet slechts officieel. Ook op andere avonden zag ik hem, met of zonder zijn echtgenote, op het platform. Wat een voldoening moet het welslagen van deze actie voor hem geweest zijn: een man, die ondanks zijn positie en drukke werkkring nog altijd de tijd vindt

Dr. Leighton Ford.

voor het leiden van Canada's "Back-to-the-Bible Hour".

Veertien dagen lang draaiden vele Christelijke gezinnen in Edmonton rond de Crusade. Dit moet U letterlijk nemen: de meeste medewerkers hadden nauwelijks gelegenheid om hun diner naar binnen te vorken! Neem de mannen, die zich beschikbaar gesteld hadden als "usher". Zij moesten om 6.30 uur al op hun post in de Gardens zijn. En neem de mannen en vrouwen, 1700 in totaal, die zich aangemeld hadden om te zingen in het Crusade koor. Zij moesten voor de aanvang van elke dienst repeteren, en hoe... Ah, dat koor, dat als bij toverslag ontstond onder de energieke armen en innemende grijns van Irv Chambers!

"There's a new song in my heart, since the Savior set me free!" De aanblik van al die zangers uit al die kerken, samen zingend van hun Verlosser, was genoeg om je opnieuw te doen geloven in de katholieke christelijk Kerk. En wat een blijde verrassing, dat er zoveel medewerkers waren uit de Christian Reformed Church en de Reformed Church! Wie praat er nog over "geïsoleerd-zijn"? Immigrant of niet, men was daar één rond de Heer. Een eenheid, die op sommige momenten benadrukt werd. Bijvoorbeeld toen Rev. Peter De Bruyne de zegen over ons uitsprak. Of toen Rev. J. Moerman onder het spreekgestoelte verscheen, gedecoreerd met zijn adviseurslint.

Dit was, tussen haakjes, de plaats waar hij me een keer uit de perikelen haalde, toen ik dienst deed als "counselor". Dr. Ford besloot n.l. elke dienst met een uitnodiging aan zijn hoorders om naar voren te komen en de Here Jezus te belijden als hun persoonlijke Zaligmaker. "Just as I am, without one plea..." Ook de aanwezige counselors moesten dan naar voren komen, zodat zij na de dienst contact konden opnemen.

Het is een onbeschrijfelijke ervaring, als je daar tussen een groep staat, waarvan sommigen God voor het eerst zien in Zijn mateloze liefde. Als je hardop met hen bidt: "Heer Jezus, ik kom tot U als een zondaar — maar ik weet, dat door Uw offer aan het kruis al mijn zonden vergeven zijn — dat U mij wilt maken tot een kind van God..." Ja, hoe simpel is het evangelie. En wat hebben wij ervan gemaakt? Berg, Broeder Jesu, ons gezicht!

Vreemd, is het niet, dat juist dit punt in de Crusade zoveel bezwaren van gereformeerden ontmoet? Alsof het iets minderwaardigs zou zijn om mensen zo tot de Heiland te brengen. Een soort spel met hun emoties. Wel, ik kan niet oordelen over andere crusades en andere evangelisten. Maar laat me dit even vaststellen: zoals Dr. Ford het doet, is naar het woord van de Heiland "Komt allen tot Mij". Het lijkt me volkomen verantwoord. Zelf betrapte ik mezelf op de ondeugende gedachte, dat de Here Jezus aanzienlijk meer emotie in Zijn uitnodigingen legde dan Zijn knecht Leighton Ford nu durft te doen! Hij neemt telkens weer de uiterste zorg om duidelijk te maken, dat zo'n "commitment" niet het einddoel van de Crusade is, maar slechts het begin van een bloeiende Vader-kind relatie met God, voor allen die op Zijn belofte van schuldvergeving vertrouwen.

Een ander ding: je staat ervan te kijken, hoeveel mensen naar voren komen, die al jarenlang lid van een kerk zijn! Ook van een gereformeerde... Mensen, die onder Dr. Ford's klare prediking gegrepen worden door de werkelijkheid van wat ze tot nog toe traditie-getrouw geloofden. Ouderen, die zoeken naar de vreugde van geloofszekerheid. Jongeren, die de spontane behoefte voelen zich uit te spreken voor de Heer, die zichzelf voor hen weggaf. Hier ligt een les voor ons allen. En speciaal voor de ambtsdragers. Belangrijker dan ons verstand van kerkelijke vraagstukken en verschillen, is een warm levend geloof, dat anderen ten baken kan zijn op hun weg naar de levende Heiland.

Dat "counselen" bracht ook grappige momenten mee. Zo ging ik eens naar een grijze dame toe, die op een stoel neergezegen was en afwachtend rondkeek. Op mijn vraag of ik haar van dienst kon zijn, brak er een stralende glimlach over haar wezen. Ze klopte me op de arm en zei: "Nee, mijn kind, dank je wel... ik bèn al gered!" Toen ik na een praatje verder wilde gaan, hield ze me vast: "U bent ook Pentecostal, is het niet?" Ik vertelde, dat ik tot de C.R.C. behoorde. Haar ogen tastten mijn gezicht af, in wat opperste verbazing leek. Waarna ze mompelde: "Reformed! Well, what-eh... wel, ik dacht toch heus, dat U Pentecostal was!"

Een andere maal ontmoette ik een leuk meisje van een jaar of zestien. Ze had moeite om haar tranen te bedwingen, toen ze zei: "Ik kwam niet, omdat ik nooit van Jezus gehoord had, maar ik had Hem vergeten... en Mr. Ford legde uit wat Hij allemaal voor ons gedaan heeft... en ik vond het zó geweldig, ziet U!" Ik praatte even met haar door en slaagde erin weer een glimlach op haar gezichtje te brengen. Toen — van de weeromstuit een beetje ontroerd — wendde ik me naar een adviser om haar te introduceren. Waarop de man me zeer vergramd aankeek en fluisterde: "Als U een adviseur wenst, moet U Uw rechterhand opsteken, dat wéét U toch?"

Dr. Leighton Ford is een Presbyteriaans predikant en vice-president van de Billy Graham Evangelistic Association. Hij groeide op in Ontario, is getrouwd met een zuster van Dr. Graham en woont nu in North Carolina. Zijn Canadees burgerschap heeft hij echter behouden. Dit maakt hem de man om in ons land te evangeliseren. En evangeliseren doet hij. Op een wijze, die het respect afdwingt van elk christen, die deze naam verdient. Ik denk nu aan zijn gaven als spreker, waaronder niet het minst een groot gevoel voor humor. Hoe verblijdend is het, dat hij zo een modern gehoor kan bereiken, ongeacht of het uit volwassenen of teenagers bestaat! Hij spreekt de taal van onze tijd. Is dit niet meer dan van vele predikanten gezegd kan worden? Geen dure woorden, geen kerktermen... Steeds als ik naar hem luisterde werd ik eraan herinnerd, dat ook de Here Jezus de taal van "het volk" sprak.

Een tweede punt, dat ik wil aanstippen, is Dr. Ford's doelbewust optreden voor radio en T.V. Wat men ook opmerkte, hij liet zich niet op zijsporen leiden, maar bracht het evangelie van God's genade in Christus. Even, toen we hoorden, dat hij met Pierre Berton zou deelnemen aan het programma "Face the Newsmen". heb ik hem beklaagd. Berton is een geroutineerd man voor de T.V.-camera en heeft een scherpe tong. Maar dat beklag was overbodig. Naast Dr. Ford maakte hij, met zijn uit den treure herhaalde critiek op de christenheid, wel een zeer povere indruk. Wie de discussie aanhoorde, kon niet anders reageren dan met een geamuseerd: "Wel, Pierre, wat doe jij eigenlijk om de wereld beter te maken?"

Behalve onvermoeibare toewijding, bracht het Ford Team talent en vrolijkheid naar Edmonton. Reeds noemde ik Rev. Irv Chambers, de koorleider, die kans zag hier in twee weken verbijsterend populair te worden. Hij preekte, dirigeerde, gaf af en toe een liedje weg en speelde bovendien een frisse clarinet. Over veelzijdigheid gesproken! Dan was er Homer James, de bekende tenor, — "How great Thou art!" — plus een pianist en een organist, die werkelijk fantastisch waren. Wanneer zij samen een nummertje leverden, drong tot je door hoe eigentijds en inspirerend christelijke muziek kan zijn!

Een ander sympathiek lid van het Team was een neger, Rev. Ralph Bell. Zijn werk bestond uit spreekbeurten voor service clubs etc. en leerlingen van "public" highschools. De tweede week zag nog een eminent evangelist verschijnen: Dr. Abdul-Haqq, oorspronkelijk van India. Zijn taak was om te spreken voor studenten van de snel groeiende University of Alberta. Deze extra poging om de studerende jeugd van onze provincie te bereiken, werd door Dr. Ford "a crusade in the Crusade" genoemd. Zij werden bijgestaan door John Guest, een Anglicaans predikant uit Oxford, die de blijde boodschap brengt in folk-rock stijl: op zijn guitaar. Deze man, die in zijn gele sweater onmiddellijk aansloeg bij zijn jong gehoor, schrijft de liedjes zelf. "Jesus gives me a so - ong, Jesus gives me a song!" (Lezers in Edmonton, herinnert U zich het Amen uit Liverpool?!)

Ja, van de "generation-gap" hadden we tijdens de Crusade weinig last. Er werd met elke leeftijd rekening gehouden. Voor de kin-

(Vervolg op pag. 8)

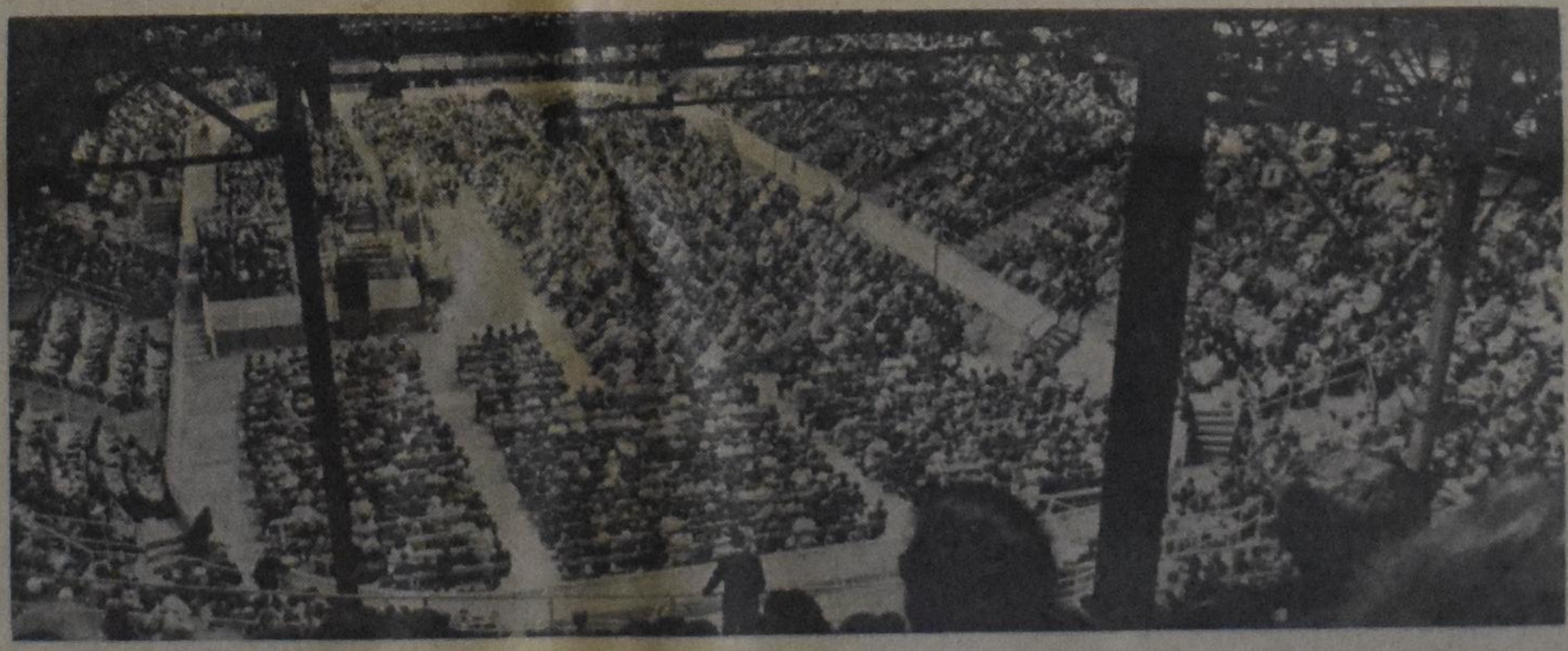

Een kijkje in de Gardens.

BRINGING YOUR RELATIVES FROM EUROPE?

PAUWELS TRAVEL BUREAU has arranged for special group flights from Amsterdam to Montreal.

Sample fare:

Leave AMSTERDAM July 14
Return three weeks later —
$284.50 per person
(if husband and wife travel together)

Bringing your relatives over for the whole summer?

$339.50 per person
(if husband and wife travel together)

Our representative will meet your relatives in Montreal upon their arrival and assist them for onward flights or take them to the train.

Send us your requirements and we will take care of all details. If you wish to take advantage of these low rates, but payment will be made in Holland, send us your relative's address, and our European representative will do the rest.

For detailed information, call or write —

PAUWELS TRAVEL BUREAU
95 DALHOUSIE STREET BRANTFORD, ONTARIO
752-6583

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

THE SUMMER LADDER

Names	Problems Points 304	305	306	307	308	309	310	311	C	D	312	313	314	315	Sub Total	Previous Total	TOTAL
	3	2	4	2	3	2	3	2			3	2	3	2	31		
R. Bouma, III Belleville, Ont.	3	2	0	2	0	2	2	2			3	2	3	2	23	63	86
F. Baarda, Smithville, Ont.	3	2	4	2	0	2	3	2			3	2	3	2	28	54	82
J. Kloosterman, I Peterborough, Ont.	3	1	0	2	3	1	3	0			0	2	3	2	20	35	55
T. P. Palmer, I Wayne, N.J.	3	2	0	2	0	2	—	2			3	2	3	2	21	25	46
J. Heikamp, II Sarnia, Ont.	1	1	4	2	3	2	3	2			3	1	3	2	27	12	39
H. Rombach, II Toronto, Ont.	—	—	—	—	0	2	2	2			3	2	3	2	16	19	35
M. VanderVliet, Weston, Ont.	—	—	—	—	—	—	—	—	6	4	3	2	3	2	20	New! Welcome!	20
E. Thalen, Guelph, Ont.	—	—	—	—	—	—	—	—	6	4	0	2	3	2	17	New! Welcome!	17
M. Melissen, Greenwood Kings, N.S.	—	—	—	—	—	—	—	—	6	4	3	2	—	—	15	New! Welcome!	15
A. Renema, I Duncan, B.C.	1	0	0	2	0	0	2	2			0	2	3	2	14	(92)	14
J. Lemstra Jr., I Grimsby, Ont.	0	2	—	2	—	2	2	2			3	2	1	2	18	89	107-93:14 WINNER!

REMARKS

Isn't this an exciting ladder? Did you ever see the winner at the bottom? Did you notice three newcomers at the same time? Exciting, and encouraging! But I will explain a little: The winner reached the top in June, after problem 307, when he scored 4 points and brought the total at 93. Anyway, congratulations with this success! The publisher will send you the prize.

We welcome the three newcomers. You made an excellent start, which promises much for the future. To Mr. M.M. I would say that in the past we so often had people who just sent in as far as their work made it possible for them.

I would like to repeat that at any time chess players who would like to join our contest may do so. The more people the better.

WHAT DO YOU THINK?

Subject: AREAS OF CHURCH AND SCHOOL

This time we did not think up the questions ourselves, but the problem was presented to us by one of our readers, Mr. H. J. Vandermaas, C.A., of Galt, Ont. We will give him the "floor" to explain what he has in mind.

However, we first want to state that it is not his idea to say anything against either the church or the christian school, but rather to define the area of each. The questions are based on recent experiences of the correspondent, (though not in his domicile), but his questions are kept on a "neutral" level. The reactions of our readers to the various questions will be most welcome, since this is something about which we should have a clear conception. You may answer in English as well as in Dutch just as you prefer.

If you can send us your answer on or before November 15, 1968, we will publish the results shortly after.

Mr. Vandermaas writes as follows:

The School and the 'School Dollar'

We are well aware that the christian schools, which are united in the National Union of Christian Schools, are parental controlled schools. They are open to anybody who wishes his child(ren) to be educated according to the philosophy of the parents, who have associated themselves for that purpose in a christian school society. They are not private or parochial.

We live in a pluralistic society, and many a member of an ecclesiastical organization, in casu: a Christian Reformed Church, also belongs to an association of parents, in casu: a Christian School Society.

While there is nothing abnormal about being a member of both, there may arise 'conflicts of interest', when it comes to active membership in both organizations, particularly in respect of the financial aspects. Before becoming more specific, let me briefly summarize the administrative set-up of the church.

THE CHURCH

The ecclesiastic organization of the Christian Reformed Church is regulated in the Church Order as adopted by Synod in 1965.

The offices are those of the minister of the Word, the elder and the deacon, which together compose a consistory (Artt. 2 & 35a).

While the supervision and discipline of the congregation shall be vested in the elders, and the work of christian mercy shall be the task of the deacons, all other matters belong to the general consistory (Art. 35c).

The elders, with the minister shall have supervision over the congregation . . . and seeing to it that everything is done decently and in order (Art. 24). Each essembly (consistory) shall provide for the safeguarding of its property (through incorporation), and shall make proper provision for . . . conducting the financial transactions of the assembly (Art. 32d, c).

The position of elder and deacon, it may be concluded, is a fiduciary one, entrusted as these brethren are with the proper management of the church's worldly possessions.

I do not think that we disagree on the organizational structure, or on the responsibilities of the office bearers.

However, here are a few questions:

1. **Is it within the powers conferred upon a consistory to make loans to, for instance, a christian school society?**
2. **Is it within the powers conferred upon a consistory to mortgage church property for purpose other than to finance the activities of the church (for instance for the benefit of a christian school society)?**
3. **Can a consistory relieve a minister (with or without pay) so that he may raise funds for one organization or another? If the consistory feels it should grant his relief, does it need classical approval? (Art. 14b)**
4. **Should the membership in the school society have any bearing on the nomination for elder or deacon?**
5. **Don't you think that a consistory should properly account for the funds it receives for specific purposes or organizations?**

Let me turn now to the other party in the problem.

THE CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY

I believe that the members of the board of a christian school society also hold a fiduciary position. In this connection I would ask:

1. **Is it correct to (attempt to) utilize the church as a collection agency for the school?**
2. **Is it correct to attempt to have church property directed for the benefit of the activities of the school society?**
3. **Is it correct to divert capital funds, collected for that purpose, to finance the day-to-day activities? (Vidi Luke 14:28-30)**

I believe that it is high time that we honestly take stock of the situation, and put our respective houses in order. We should not reach the point that members of either church or school society will have to go to the courts to prevent breaches of trust.

Keep in tune with your Denominational Broadcast

Listen Every Sunday

THE BACK TO GOD HOUR
OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Dr. Joel Nederhood, Radio Minister.

ALBERTA

Calgary—CHQR	9:00 p.m.	810
Drumheller—CJDV	11:30 a.m.	910
Edmonton—CHED	8:00 a.m.	630
Edmonton—CHQT	8:30 a.m.	1110
Edson—CJYR	10:00 a.m.	970
Lethbridge—CHEC	8.30 a.m.	1090
Med. Hat—CHAT	8:30 p.m.	1270
Peace River—CKYL	7:00 p.m.	610

BRITISH COLUMBIA

Burns Lake—CFLD	1:00 p.m.	1400
Ft. St. John—CKNL	7:00 p.m.	970
Langley—CJJC	10:05 a.m.	850
Penticton—CKOK	9:30 p.m.	800
Terrace—CFTK (Tues.)	10:03 p.m.	590
Smithers—CFBV	1:00 p.m.	1230
Vancouver—CJOR	6:30 p.m.	600
Vancouver—CKLG	7:00 a.m.	730
Vernon—CJIB	10:00 a.m.	940

MANITOBA

Altona—CFAM	9:30 a.m.	1290
Steinbach—CHSM	9:30 a.m.	1250

NOVA SCOTIA

Halifax—CJCH	9:00 a.m.	920
Kentville—CKEN	7.05 p.m.	1350
Middleton—CKAD	7:05 p.m.	1490
Windsor—CFAB	7:05 p.m.	1450

NEW BRUNSWICK

Fred'ton—CFNB	10:30 a.m.	550

ONTARIO

Belleville—CJBQ	8:30 a.m.	800
Brantford—CKPC	10:15 p.m.	1380
Cornwall—CJSS	9:00 a.m.	1220
Ft. Frances—CFOB	9:00 a.m.	800
Ft. William—CJLX	9:00 a.m.	800
Hamilton—CHAM	9:00 p.m.	1280
Kingston—CKLC	10:05 a.m.	1380
London—CHLO	12:30 p.m.	680
Oshawa—CKLB	9:15 p.m.	1350
Ottawa—CFRA	8:00 a.m.	560
Owen Snd.—CFOS	6:00 p.m.	560
Pembroke—CHOV	4:30 p.m.	1350
Peterbor.—CHEX	7:00 a.m.	980
Rich'd Hill—CFGM	10:30 a.m.	1310
Sarnia—CHOK	8:30 a.m.	1070
St. Cathar.—CHSC	8:30 a.m.	1220
Stratford—CJCS	2:00 p.m.	1240
Toronto—CKEY	8:30 a.m.	590
Toronto—CHIN-FM	4:00 p.m.	100.7 Meg.

QUEBEC

Montreal (Verdun)—CKVL	8:30 a.m.	850

SASKATCHEWAN

Prince Albert CKBI	3:00 p.m.	900
Regina—CJME	9:00 a.m.	1300

AN ANGLO-GENEVAN PSALTER

The publication of an Anglo-Genevan Psalter, the first in history, may be considered as a cultural event and a monument of great importance in the English speaking world. When the Canadian Reformed Churches started this work almost fourteen years ago, many were wondering if we realized how difficult and laborious a task we were about to undertake. Others did not see the importance of the undertaking and were of the opinion that the Psalter Hymnal of the Christian Reformed Church is a suitable Songbook for all churches of the Reformation.

The Synod of the Canadian Reformed Churches decided otherwise and gave instructions to compile an English Calvinistic Psalter, in which the rich heritage of the Reformation would be preserved.

As a result of all our labour, the "Book of Praise" was published, containing 80 Psalms and in 1967 a Supplement with 34 Psalms was printed. It is gratifying to notice that a growing interest can be observed. Especially musicologists of profession have followed our work with great interest, among whom Prof. Dr. Slenk of State University of Michigan, who wrote a very favourable review. However, over the years we received several letters from people who had their doubts and criticisms. In this article we would like to deal with some of the questions, views and criticisms which were brought forward, especially where we feel that they mainly rest on misunderstanding and ignorance.

The first question raised was: Can we ever achieve the almost impossible goal: to produce a complete Genevan Psalter in modern English, especially since the rhythm of the Genevan tunes is not friendly to English poetry. French poetry shuns iambs (a short followed by a long syllable). Consequently, many of the melodies created for Marot's and Beza's poems have an irregular succession of long and short notes because they follow the accents of the French poetry. English poetry welcomes iambs and pitfalls await the poet who must fit his verse into the mold of the Genevan melodies.

Notwithstanding these difficulties we believe that our contributors have done surprisingly well. The feminine endings are usually smooth. The words usually fit the music well and are the result of years of careful, painstaking work. Of course, the work is not perfect, but it would be inhuman and uncharitable to demand perfection. There is still ample room for improvement also in respect of rendering the precise meaning of the authentic text, but we feel that a good start has been made and a first important step has been taken.

Some correspondents are of the opinion that several melodies are to hard to memorize and consider this the cause of the unpopularity of some 50 of the 124 melodies. Rev. Hasper, whom we recall as the wellknown promotor of the Genevan Psalter, mentions several of these socalled "difficult" tunes. Yet the situation is not as bad as it is often pictured. Take for instance Psalm 4 and 9, long regarded as "difficult", therefore sparingly used in worship services. These tunes never received a chance to become part of our musical vocabulary until during World War II. The reassuring messages of Ps. 4 and 9 were rediscovered in some sections of the Reformed Churches. Somewhat similarly the tune of Psalm 54 ceased to be unpopular following its use for "Gez. 17", a beloved hymn in the Dutch Psalterhymnal.

This all goes to show that there is a relationship between unpopularity and lack of use. On the other hand it can be admitted that some melodies are easier to memorize than other tunes. Good things are always harder to master than bad ones.

We don't recall ever having claimed that these melodies are "holy". When Calvin commissioned Bourgeois, one of the best church composers of his time, to write the tunes for the Genevan Psalter, the basic requirement was that these melodies should have "poids et majesté" (dignity and exalted character). He considered this a necessity because the congregational singing is a holy activity: "The dialogue between Christ and His bride". We find the same implication with Augustinue.

A second requirement was that the melodies should amplify the meaning of the text. Bourgeois, a pious son of the Reformation, succeeded miraculously in this task and left the church of the Reformation a treasury of magnificent melodies, enabling it to obtain a church song book, that is unique in world history.

Then there was a letter of someone who was not convinced that the Genevan tunes are of such great cultural value. Our correspondent's appreciation of these tunes differs substantially from that of professional musicologists. Without exception they are of the opinion that these melodies of the sixteenth century are as yet unparalleled. "As devotional music they are excellent; their melodic line has something of the quality of the plainsong. It is surprising that so few of the melodies from the French Psalter are found in modern hymnals." (D. J. Grout, A History of Western Music, 1968). Let's not forget that when the tunes were written, the grammar of music had not yet been devaluated to merely minor and major. Not less than 12 church tone scales were known and used. They represented a range of nuances from the gloomiest minor to the most courageous major. The composer had far more possibilities to precisely match the character of the tune with that of the text than, after the devaluation. Observe for instance how the plaintive phrygic tune of Ps. 51 fits exactly David's confession of sins. We can be sure that for many ages this tune has been an aide of overriding importance to countless transgressors, pleading for mercy, offering a broken and contrite heart as sacrifice and experiencing the restoration of the joy of salvation through Christ our Saviour. Similarly, the joyous ionic tunes of Psalm 36, 75 and 138 have been like the best tools in the hands of skilled craftsmen to numerous children of God, who wanted to sing the glory of His Name.

Let's now have a look at some of the selections in the Psalter Hymnal. The exalted prayer of Moses (Ps. 90) has been set to inferior tunes. Observe that these melodies have all been written in the last two centuries and "it is no secret that much of the religious music of the past two centuries is unsatisfactory and inferior and has in many cases brought dishonour to the bride of Christ and Christ himself. The romanticism of the nineteenth and twentieth centuries has stressed the feeling, emotions and moods of people with the result that much of its music, sacred as well as secular, has become self-centered rather than God-centered. How can people have adequate conceptions of praise to God when they sing only of their own feelings?" (Laurie vanden Heuvel, Torch and Trumpet).

Remarkable is also that most melodies of the Psalter Hymnal have not been written for the text of the psalms for which they are used. The melody for Psalm 31 (nr. 54) was written by Mozart for his opera "Don Juan" as a duet between two lovers, who promise one another to be faithful. Is using such a tune the proper way to express a prayer of reliance on God in troubled times.?

Obviously we can mention only a few examples, many tens of which are available. The "dignity and exalted character" which Calvin aimed for, are lacking. He loathed false emotion and sentimentality. He did not tolerate them in the church. He did not allow self-centered, sentimental sermons, songs and prayers. Prof. vander Leeuw called the Reformed Psalter "a treasure of infinite value. It has built a church and continues to do so. Its "poids et majesté" determine the character of the church and give it strength".

During the past century and even today it has been stated, as did one of our correspondents, that the melodies of the Genevan Psalter had been borrowed from popular tunes and street songs. (Douen: Claude Marot et le Psautier Huguenot). This statement pronounced with great authority but substantiated with insufficient evidence, has always been pretty generally accepted. Yet this contention has also given rise to some doubt. It is hardly compatible with Calvin's great aversion from sentimental and lascivious street-ballads, which made people soft and licentious, to assume that he borrowed the music for the Psalms from the street. It is the great merit of Emmanuel Haein to have consigned these views to the realm of fancy in his "Le Problème du Chant dans les Eglises Réformés et Le Trésor Liturgique de la Cantilène huguenote", a thesis submitted in 1926 to the Faculté de Theologie Protestante of Montpellier. By his penetrating study Haein has rendered a great service to musicological studies on the Genevan Psalter and at the same time has indicated the direction in which further inquiries should be made. In Hasper's "Calvijns Beginsel voor de zang in de Eredienst" this has been done exhaustively. The comparative material has been extended and the studies of Abraham Zebi Idelsohn "Jewish Music in its Historical Development" 1929, and later works and of Peter Gradenwitz "The Music of Israel" have furnished sufficient material to continue the investigations of Haein as far back as the synagogical songs of the old regions of Arabia and Mesopotamia. On the basis of these explorations in the said regions and by combining the data brought to light by them, we come to conclusions substantially different from those of Douen.

Without going into technical details, it can be said that in the music of the Genevan Psalter a strong Jewish culture has been preserved and no proof can be given that this music has been derived from street songs. An odd musical motive may correspond with a temporary folk song, of exceptional value (a musical "gem").

However, there is as little reason for calling Jos. Haydn a plagiary, because he had the Choir from his "Creation": "The Heavens are telling", started with the tune of "Hoort gij die stemme, roepend uit de verte', as for stating that Bourgeois put Psalm 138 to the French tune of "Une pastourelle gentille". We can judge the merits of the Genevan Psalter without considering this type of academic question.

M. M. De Groot.

(To be continued.)

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

PHILIPS RECORDS - Hifi (Stereo - Mono) European pressed and Imported!
★ SACRED
★ CHILDREN
★ POPULAR
★ MARCHES
SEE YOUR LOCAL STORE! AVAILABLE FROM COAST TO COAST!
Importer: SPEELMAN'S BOOKHOUSE LTD. - 10 Golfdown Drive, Rexdale (Ont.)

Moeilijkheden met Uw pensioen in Canada?

(Can. Scene)—Als U aan uw pensioen toe bent kunt U het beste eerst naar het kantoor van het Canada Pension Plan toe gaan in uw omgeving. Daar wordt U op vriendelijke wijze te woord gestaan en daar kan men U alles vertellen over wat U te wachten staat ten aanzien van uw pensioen. Dit wordt U aangeraden, omdat het vaak voorkomt dat mensen onvoldoende bekend zijn met de recente veranderingen op dit gebied.

Als lezers van in andere talen verschijnende bladen in Canada vragen hebben op dit gebied, dan worden zij uitgenodigd hun vragen — zo mogelijk in het Engels — te sturen aan Canadian Scene, Suite 305, 2 College Street, Toronto 2A. Het Canada Pension Plan zal die vragen dan gaarne per brief beantwoorden.

Laten we eens het geval nemen van John Ilitch (dit is natuurlijk een fictieve naam). John werd op 4 december 1901 geboren en werkte tot 1 februari 1968 bij de firma AZ. Gedurende de laatste drie jaar voor zijn pesionering (en hij *moet* gedurende die laatste drie jaar gewerkt hebben!) heeft hij de volgende bedragen verdiend:

1966 - $4400

1967 - $4800

1968 - $ 400 tot de datum van zijn pensionering op 1 februari 1968.

Op 10 juli 1968 gingen de heer en mevrouw Ilitch naar het kantoor van het Canada Pension Plan om inlichtingen. Hij wilde graag weten waar hij recht op had, en hoe groot het bedrag was waarop hij in het kader van het Retirement Pension recht had. Men vertelde hem dat hij op 4 december 1968 de pensioengerechtigde leeftijd zou bereiken en dat hij drie maanden tevoren zijn aanvraag diende in te dienen. De eerste uitkering zou dan plaats vinden gedurende de maand na het bereiken van zijn 67ste verjaardag in januari 1969.

Maar . . . en hier kon de heer Ilitch goed advies gebruiken. Zijn pensioen zou onder deze omstandigheden alleen gebaseerd worden op wat hij in 1966 en 1967 had verdiend. Om zijn verdiensten in 1968 te laten gelden, moeten deze over de $600 zijn, en zoals wij hierboven beschreven had hij in 1968 slechts $400 verdiend.

Bovendien, als de heer Ilitch zou besluiten er mee door te gaan en zijn pensioen in ontvangst te nemen in januari 1969, en gesteld dat hij een baantje had gevonden voor een gedeelte van de dag, waarmee hij per jaar meer dan $900 verdiende, dan zou zijn maandelijkse pensioen worden verminderd met 50 cents voor iedere dollar die hij boven het bedrag van $75 per maand verdiende. Als hij bijv. een betrekking zou hebben gevonden waarmee hij $100 per maand kon verdienen, dan zou er iedere maand $12.50 van zijn pensioen worden afgetrokken. Deze regeling wordt toegepast op alle personen tussen de 67 en 70 jaar.

Uw vrouw en kinderen

Wat er gedaan wordt voor hen die achterblijven? Men vertelde Mr. Ilitch dat, als hij in 1968 over zijn inkomen boven de $600 aan het Canada Pension Plan zou bijdragen, hij Mrs. Ilitch in aanmerking zou doen komen voor de zg. Survivor's Benefits voor de rest van haar leven. Mr. Ilitch bekeek daarop de zaak nog maar eens zorgvuldig en realiseerde zich dat het enige wat hij behoefde te doen was om $201 extra te verdienen tussen juli en december 1968. Als hij in 1968 een minimum van $601 zou verdienen en als zijn maximum inkomen gedurende de drie laatste jaren van zijn ambtsperiode niet boven de $4800 zou komen, dan zouden zijn nagelaten betrekkingen recht hebben op een uitkering bij zijn eventuele overlijden, een weduwenpensioen en een wezenbijstand. (In het geval van Mr. Ilitch waren er geen kinderen meer van beneden de 18 jaar, terwijl geen van zijn kinderen studeerde aan een universiteit, in welk geval betalingen plaats vinden tot het 25ste levensjaar, zodat in zijn geval natuurlijk geen wezenuitkeringen gedaan zouden worden.)

Er was nog een ander punt dat de heer Ilitch niet begreep, nl. dat als zijn vrouw eerder zou sterven dan hij, de uitkering bij zijn over lijden toch uitbetaald zou worden aan andere achterblijvenden.

Wat besloot de heer Ilitch na al deze inlichtingen te hebben ontvangen? Hij besloot te proberen de extra $201 te verdienen in het resterende gedeelte van 1968, zodat zijn totale verdiensten op zijn minst $601 zouden zijn, omdat hij onder die omstandigheden recht had op een hoger pensioen. En wat zou er gebeuren als hij daarin niet zou kunnen slagen? Dat probleem loste hij op door zijn aanvraag voor een "retirement pension" uit te stellen van december 1968 tot februari 1969 in de hoop dat hij werk zou kunnen vinden om tenminste $51 te verdienen, teneinde te kunnen voldoen aan de bepalingen ten aanzien van de zg. Survivor's Benefits, die vereisen dat tenminste drie jaar aan het fonds is bijgedragen.

Opmerking

Een premiebetaling voor een maand is nl. al voldoende en dit geldt dus alsof men het hele jaar heeft bijgedragen. In dit geval was dus de $51, die de heer Ilitch in januari 1969 verdiende, voldoende.

Zo kunt U zien waarom het nodig is om deskundig advies in te winnen als U in dergelijke omstandigheden geraakt. Daarom heeft het Canada Pension Plan Office mensen in dienst wier taak het is U voor te lichten. Raadpleeg het kantoor in uw omgeving voor persoonlijke voorlichting.

N.B. Het bovenstaande betreft het Canadese Premie Pensioen en NIET het Premievrije Ouderdomspensioen hetwelk ieder — man en vrouw — die 10 jaar een ingezetene van Canada is vanaf Jan. a.s. kan ontvangen bij het bereiken van de 66-jarige leeftijd en dat momenteel pl.m. $78.00 per persoon per maand bedraagt.

'CIRCUIT RIDERS' RIDE AGAIN. Emulating the itinerant "saddiebag circuit preachers" of 1823, Rev. Stewart East (left) and Rev. Glenn Sawyze rode down an Islington, Ont. road to officiate at special services to mark 125th anniversary of Islington United Church.

WANTED: GRADUATES IN BUSINESS ADMINISTRATION

(Can. Scene)—The demand for Masters, Bachelors and diploma holders in business administration is growing so rapidly that eight Canadian universities have introduced M.B.A. programs, or other commercial courses, in the past three years. Eight years ago, only two, the University of Toronto, and the University of Western Ontario (London), were offering M.B.A. degrees.

The spread of new business administration facilities, which includes Laval University (Quebec), University of Manitoba (Winnipeg), University of Alberta (Edmonton), and University of Saskatchewan (Saskatoon), more evenly distributes the education of future executives across the country. Canada still faces a serious training gap compared with the United States where one in five university students is studying business. The ratio in Canada is one in 17.

Dr. James Douglas Fleck, associate dean of the School of Business, York University (Toronto), was teaching at Harvard when the challenge of building a school at York brought him back to Canada. He says York intends to make its Faculty of Administration the best in the world in ten years. The faculty includes the School of Business, and a new School of Political Administration. York's toughest competitor for staff members has been the University of British Columbia, which this year, for the first time, is offering a Ph.D. in business administration. Until now, only Western granted the degree in Canada. Toronto will soon follow the UBC lead and York says it is only a matter of time before it initiates its Ph.D. program.

What's happening in business education now is a revolution, brought about by the computer, space age technology and an increasingly sophisticated business management structure. The emphasis on the new university courses, as well as the old, is on practical, realistic training that, hopefully, will immediately improve Canadian business efficiency. An increasing number of businesses recognize this—enough to keep the demand for graduates greater than the supply—but only one business leader, Samuel Bronfman of Montreal, has so far been interested enough to put up the money for 18 scholarships across Canada—the first major financial breakthrough.

VLIEG "NON-STOP" VAN TORONTO
PER
CANADIAN PACIFIC AIRLINES
NAAR

MEXICO
(Slecht $199, luchttarief)

HAWAII
(Slechts $400, luchttarief)

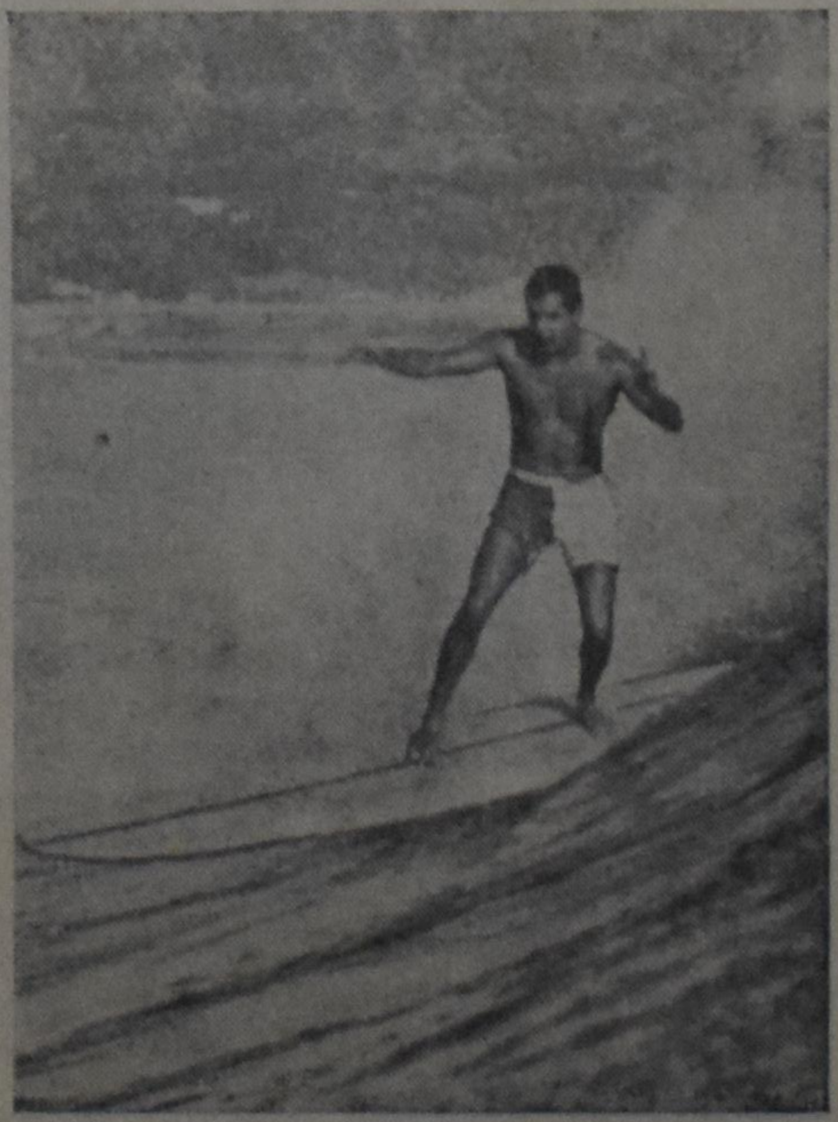

CPA verzorgt eveneens "non-stop" vluchten naar
AMSTERDAM en ROME

Bezoek uw reisbureau of telefoneer CPA op 362-5373 en vraag naar CPA's gemakkelijk "Good-Times-Now" Plan, Vlieg Nu — Betaal Later.

Canadian Pacific Airlines
CPR Building, King & Yonge Streets,
Toronto, Ont.

Please send information on
☐ MEXICO
☐ HAWAII
☐ "GOOD-TIMES-NOW" PLAN

Name ____
Address ____
____
Travel Agent ____

TOMORROW'S BOOK CLUB

P.O. BOX 10, STATION L, TORONTO 10, ONTARIO

TOMORROW'S BOOK CLUB is an independent, non-profit organization whose sole objective it is to realize a large distribution of books written from a reformational perspective. TOMORROW'S BOOK CLUB makes its appeal for membership to ALL Christians who are convinced of the absolute relatedness of God's Word to the whole of life.
All orders on Cash-With-Order basis only.

Membership fees:

Annual membership fee .... $ 2.50
Life-time membership $25.00

JOIN NOW AND SAVE UP TO 60% ON OUR LARGE SELECTION OF CHRISTIAN BOOKS

ASK FOR PUBLICATION LIST - - - OVER 1000 TITLES TO CHOOSE FROM - - - THOUSANDS MORE IN THE YEARS TO COME.

Order Number	Author	INTRODUCTORY MEMBERSHIP OFFER	Retail Price	Membership Price
cr 139	DE JONGSTE	The Bible and the Life of the Christian	2.20	.95
cr 140	DE GRAAFF, A.	The Educational Ministry of the Church	3.85	1.95
cr 118	SPIER, J. M	Introduction to Christian Philosophy	4.10	1.95
tc 103	SEERVELD, C.	Take Hold of God and Pull	2.75	1.95
cr 114	TAYLOR, E. L. H.	Christian Philosophy of Law, Politics and the State	13.75	7.95
in 1001	ZYLSTRA, B.	From Pluralism to Collectivism, hard cover	7.00	4.95
in 1002	OLTHUIS, J.	Facts, Values and Ethics	6.00	3.95
aa 116	HART, H.	Challenge of Our Age	2.00	1.50
aa 106	SEERVELD, C.	A Christian Critique of Art and Literature	1.75	1.35
aa 102	RUNNER, H. E.	The Relation of the Bible to Learning	2.00	1.50
aa 210	RUNNER, H. E.	Scriptural Religion and Political Task	1.25	.95

Order Number	Author	INTRODUCTORY MEMBERSHIP OFFER	Retail Price	Membership Price
ss 107	CALVIN, J.	Calvin's Commentaries O.T. Set - 30 Vol.	165.00	99.00
ss 156	SCHAFF, Ph.	Nicene and Post-Nicene Fathers - Complete works, 38 Volumes	220.00	159.00
ss 152	CALVIN, J.	Calvin's Tracts and Treatises - 3 Volumes	16.50	9.95
ss 1228	KITTEL, G.	Theological Dictionary of the N.T. - Vol. I to Vol. V (5 volumes)	118.00	75.00
cr 107	HEGGER, H. J.	I Saw the Light	2.00	1.50
fr 103	LEWIS, C. S.	Pilgrim's Regress	1.60	1.15
fr 104	LEWIS, C. S.	Till We Have Faces	2.15	1.50
er 133	LEWIS, C. S.	Christian Reflections	4.35	2.95
ep 130	ZYLSTRA, H.	Testament of Vision	1.60	1.15
ss 101	BRUCE, F. F.	The Spreading Flame	5.50	3.75
ss 106	WOOD, A. S.	The Inextinguishable Blaze	4.35	2.95

"IDEAS ARE OUR BULLETS: HELP US DECLARE WAR ON THE WORLD OF SECULARISM . . ."

KLEIN PINKSTERFEEST IN EDMONTON

(Vervolg van pag. 5)

deren was er een rally onder de bekwame leiding van Rev. Tony Capon, hoofd van de C.S.S.M., evangelisatie voor kinderen. We hadden Family Nights, waar Dr. Ford sprak over onderwerpen als "How to be happy though married" — zeer leerzaam! — en we hadden Youth Nights, waar hij b.v. sprak over "Youth faces the Sex Revolution". Op zulke avonden nam hij bepaald geen blad voor de mond, maar ging op zijn geestige manier de problemen te lijf, waarmee jongelui het zo te kwaad hebben. Marijuana en rassen-discriminatie inbegrepen. Ook dit was zeer leerzaam. En niet alleen voor studenten! Persoonlijk heb ik aan deze jeugdmeetings het meeste gehad. Het was fijn om een prediker van het evangelie te horen met zoveel realisme en kennis van zaken! Ford presenteert de feiten onverbloemd. En hij presenteert Jezus onverbloemd: God's Zoon, die ons liefhad tot het bittere eind en daarmee het recht verwierf om liefde van Zijn volgelingen te eisen, voor God en voor de naaste. Dat desondanks zoveel jongens en meisjes naar voren kwamen om Hem te belijden als hun Heer, geeft hoop voor de toekomst!

De Crusade werd gesloten op zondag, 29 september, met een z.g. mammoth service, die gedeeltelijk is opgenomen op T.V. om over een paar maanden van West tot Oost vertoond te worden. Deze maal had men naast de Gardens een tweede gebouw ter beschikking, aangesloten via "closed circuit T.V.". (Wijze voorzorg, er waren die middag ca. 11.000 bezoekers!) Het massale Crusade koor was daar tot de laatste man en vrouw aanwezig. Bij deze gelegenheid sprak Dr. Ford over "het ware christen-zijn". Een ernstig woord op de valreep voor oude en nieuwe christenen. Wie van ons leeft werkelijk "bezittende als niet bezittende"?

Men heeft mij gevraagd, wat ik nu zag als het nut van zo'n Crusade. Alberta is een religieuze provincie. Je struikelt er over de kerken. Ieder, die geïnteresseerd is, kan elke zondag het evangelie horen, nietwaar? Ja, dat is waar. Maar de droeve situatie is, dat er tussen die kerken massa's mensen wonen, die de God van de Bijbel uit het oog verloren. Misschien, omdat zij in Zijn plaats de wetenschap stelden. Misschien als het slachtoffer van materialisme, of omdat zij door ervaring met christenen vijandig werden. Zulke mensen, die hardnekkig weigeren om een kerk te bezoeken, kwamen naar de Gardens om Dr. Ford te horen. Uit nieuwsgierigheid? Mogelijk. Maar vergeet niet, dat de Heilige Geest ook werkt door nieuwsgierigheid!

In dit verband denk ik aan "Operation Andrew", waarbij kerkleden, jong en oud, verzocht werd een ongelovige vriend mee te nemen. Dit was zonder twijfel een goedgeslaagde operatie! Dan nog de stroom van moderne Nieuwe Testamenten en lectuur, die dagelijks vanuit de Gardens vloeide... Zal die geen vrucht dragen?

Nee, men kan bij benadering niet berekenen, welk een impact de Greater Edmonton Crusade gemaakt heeft. En "greater" was het juiste woord: de mensen kwamen zelfs vanuit B.C. en Saskatchewan! Naast het bereiken van onbereikbare buitenkerkelijken moet ik nog op een tweede nut wijzen: het Ford Team confronteerde ons, de mensen in de Kerk, met Christus' opdracht om persoonlijk van Hem te getuigen. Wat meer is, het onderwees ons met woord en daad, hoe we dat kunnen doen in het jaar onzes Heren 1968.

Tenslotte, deze Crusade heeft hier meer gedaan voor de zaak der oecumene dan alle boeken en artikelen bij elkaar. Voor het eerst in Noord Alberta's geschiedenis werkten gelovigen van zo'n verscheidenheid in achtergrond en belijdenis samen. Ze vonden elkaar in de Apostolische Geloofsbelijdenis. Ik ontmoette niet alleen leden van z.g. evangelische kerken, zoals de Alliance en Baptist Churches en de Church of de Nazarene. Er waren ook enthousiaste medewerkers uit de Anglican en de United Church. Is dat niet heerlijk? Maar wat mij uiteraard het diepste trof, was de trouwe toewijding van zoveel honderden mensen uit mijn eigen

Homer James, "How great Thou art".

kerkgenootschap. Dit ondanks het feit, dat de C.R.C. zich niet achter Dr. Ford geschaard had. Waarom niet, blijft een raadsel, maar in de practijk maakte het weinig uit... Zelden heb ik een groep, die officeel ontbrak, zo daverend aanwezig gezien!

Natuurlijk zou dit alles onmogelijk geweest zijn, als het Ford Team er niet in geslaagd was zich boven kerkelijke geschilpunten uit te werken. Sprekend met de grootste evangelist aller tijden: het maakt geen reclame voor Paulus, Apollos of Petrus. Het predikt Christus... en Die gekruisigt en opgestaan. Hoe ironisch, dat een lid van de Pinkstergemeente zich dan thuisvoelt als in zijn eigen kerkdienst, — "Praise the Lord, brother!" — terwijl een lid van de C.R.C. verbluft opmerkt: "Maar wat Dr. Ford zegt, is zo gereforméérd!"

In een kort interview vroeg ik Rev. Paul Cedar, de man, die een half jaar in mijn stad gewoond had om de Crusade voor te bereiden, naar zijn indrukken. Was hij gelukkig? Hij lachte en zei: "Ik ben zeer dankbaar, hoewel het te vroeg is om over resultaten te praten. Dit is, wat sfeer betreft, de beste Crusade in mijn boek. De ontvangst, de medewerking, die wij hier van de kerkmensen ondervonden, was allerhartelijkst. En maak geen vergissing door af te gaan op het aantal bezoekers in de Gardens... Via het "Penetration Team" hebben we nog duizenden anderen bereikt, in elke laag van de samenleving. Zelf sprak ik met vele Joden, Rooms Katholieken, etc. Deze Crusade bewijst eens temeer, dat er een honger is naar het evangelie... en wat gelovigen kunnen, als ze bereid zijn samen te bidden en te werken."

Denkend aan mij bespiegelingen in februari, knikte ik beschaamd. Het was gebleken: de Scheppergeest "gebiedt en het staat er", zelfs in de chaos van christelijk Edmonton. Een glimp schonk Hij ons van het grote Pinksterfeest, aan het einde van de tijd. We zeiden vaarwel en ik vroeg: "Maar nu? Nu gaat U zeker naar huis?" Paul Cedar keek peinzend de haast lege hal in. Toen zei hij opgewekt: "Morgen vertrek ik naar Muskegon, Michigan.... voor zes maanden!"

Van Alberta naar Michigan. Onze beste wensen vergezellen het Ford Team! Laat ons niet vergeten voor hen te bidden. Zij hebben ons geleerd, onvergetelijk, dat christen-zijn getuigen is.

"Surely goodness and mercy
shall follow me, all the days,
all the days of my life!"

THE WORLD AROUND US

Portugal: Demise of a Dictator

Antonio de Oliveira Salazar has been dictator of Portugal for nearly forty years. At time of writing the 79-year-old Salazar is in a coma as result from surgery to remove a blood clot on his brain. The doctors declared that he would not be fit to govern even if he does recover from the surgery, so Marcello Caetano became the new Premier of Portugal. In his first policy statement the Premier promised both fidelity to the Salazar legacy and a new direction for the nation. If Caetano steers the country in a new path, there is hope for Portugal; if he stays close to the guidelines laid down by Salazar, the country will continue in its archaic and oppressive path for many more years to come.

Portugal is one of the few countries in the world that still has a colonial empire: Angola and Mozambiue, large areas on the west and east coast of Africa respectively, Guinea, a substantial enclave on the West Africa bulge, a number of islands in the Atlantic, including the strategically located Azores in mid-ocean (where the U.S. leases an important airbase), Madeira, Capre Verde, Sao Tomé, and Principe make up the bulk of the holdings, while a few tiny enclaves such as Macao on the coast of China, and Timor, an island near Indonesia make up the remainder.

These territories are very important for Portuagal, since many have rich natural resources they provide raw materials which can either be processed in Portugal or shipped to other nations via Lisbon. More importantly, about twenty-five per cent of Portugal's exports go to the colonies, thus providing a ready market for the home country. But in today's freedom seeking world it is not easy to keep colonies, and Portugal spends 40 per cent of budget on defense; some 120,000 troops, out of a population of 9 million, are in Africa — most of them fighting in three unpublicized wars in African colonies.

If Portugal does not seem too enlightened in its foreign policy, it is only because it is an extension of the regime's domestic policy. When Salazar came to power in 1928, the country had gone through 18 years of political instability that had produced 45 governments in 16 years, some only lasting a few days. When Salazar took over the reins, stability was indeed restored — at a price. The "New State" that was set up was closely modeled on Mussolini's Italy and Hitler's Germany. There is only one party (the National Union), a secret police (PIDE), a para military organization to maintain internal security (the Portugese legion), and a super patriotic youth group (Mocidad) controls virtually all aspects of society. The economy is divided into sectors, each sector being made a "corporation" under the ultimate direction of the government. During the early years of World War II Salazar leaned to the axis powers, but when it became fairly obvious that they would not win the war he switched sides and allowed the allies to use the Azores for a base. Since then Portugal has become a member of NATO and of the European Free Trade Association (EFTA), and, of course, of the United Nations. The government promotes tourism and portrays the country as a tourist's delight, sunny, quaint, and picturesque. But this is only the exterior of 'modern' Portugal. For the Portuguese life is not as happy as it could be, and the number of people who leave the country grows every year.

There is almost no freedom in Portugal; over the years government tactics have included just about every form of harassment and repression that is possible. There is little opposition to the regime because PIDE agents and informers are everywhere. Dissenters, real or suspected, may be arrested and held for up to six months without formal charges. Article 22 of the Constitution states: "Public opinion is a fundamental part of the policy and administration of the country; it shall be the duty of the state to protect it against all those influences which distort it from the truth, justice, good administration, and the common weal." Since it is only the state that can define "truth, justice," etc., there is little individual initiative left. Government censors must approve everything printed in a Portuguese newspaper, journal or magazine. Books are not pre-censored, but heavy fines and the threat of a jail sentence make authors and publishers very cautious. Foreign publications are also screened and sometimes banned. Books by such seemingly noncontroversial writers as Will Durant and Paul Claudel have been banned by the PIDE. Article 23 of the Constitution requires newspapers to print notices sent to them by the government, so the press only prints what the government wants the people to know.

Forty per cent of the people in Portugal are illiterate, although primary education (first 6 years) is free and supposedly compulsory. But secondary education requires fees and expenses which puts it outside the reach of working-class people, while the costs for university are higher yet. Only 7.8 per cent of all university students come from a working class background. Very occasionally students protest, but since their ranks are also infiltrated by PIDE agents, the government is aware of what is planned and steps in to stop any protest before it can really be voiced.

Political opposition is equally weak and futile. There are three principal elements in the opposition: Socialists, progressive Catholics, and Communists. The Communist Party works underground in quiet and hopeful preparation that someday it will be able to take over the government. The Socialists, who are about as far left as the British Labour Party, and the progressive Catholics, who identify with Christian Democratic movements in Europe and South America, are continually frustrated by the regime. Any move to organize is quickly crushed. For example, not long ago a group of progressive Catholics decided to set up a study club to discuss foreign affairs and emigration. Before the session could begin, the police swooped down, arrested some of the members and disbanded the club. The police claimed that Communist literature had been found and the club was therefore illegal. The leader of the Socialists has recently been exiled by the government to the African island of Sao Tomé. But the government has not deemed it necessary to give a reason for banning Dr. Mario Soares, and no one really expects that a reason will be forthcoming, since the government had jailed Dr. Soares 13 times prior to exiling him but had never brought him to trial.

The government has the power to stimulate the economy, but little is done. Instead, society is stratified to ensure that governmental control is present at all times. All workers are placed in syndicates, employers in guilds, professional men and women in orders, and farmers in what are called "peoples houses." Each of these units serves a particular region. A syndicate can elect its leaders, but the choice must be approved by the Ministry of Labour. Representatives of the syndicate meet with representatives of the guild to discus wages, conditions of employment, etc. But even if the two sides agree, the final outcome must be approved by the Minister of Labour. If the two sides cannot agree, he also settles the dispute.

Since the people cannot voice their opposition to the regime, many take the only way that they can protest — leave the country. In 1961 about 34,000 people left the country. By 1966 this had risen to almost 150,000. In addition to them there are a large number of people who illegally left the country. Per capita income is only $400 a year and this would not be half as high were it not for the tourist dollars and for the money sent home by Portuguese working outside the country. It is estimated that as many as half a million Portuguese live in France, and that there are more Portuguese living in Paris than in any other city except Lisbon. The money that is sent home by these people is the second highest foreign exchange earnings for the country (after tourist dollars). But this exodus has caused a shortage of labour within the country, especially since many young men are called up for the army. So since 1967 the Minister of the Interior severely restricted emigration outside Portuguese territories.

If the new 62-year-old Premier is planning to modernize Portugal and give it a more democratic government there are many things to do. If he feels he should continue in the ways of his predecessor, things look very dark for the little nation. Just possibly the country could emerge from its long hibernation — perhaps into turmoil.

J. J. Bout

The "Braceros" of Bolivia

There is a great deal of human suffering in the world today. One is made aware of it by means of radio, T.V., missionary newsletters and newspapers. In every corner of the globe there are people living in subhuman conditions. They are oppressed, denied the privileges of other citizens of the same country and very little is done to alleviate it.

Close to home we have our poverty-stricken areas, south of the border there are many programs instituted to help the poor, but they are only scratching the surface of alleviating the many problems which exist.

Apartheid in South Africa, the Chinese in Hong Kong, the citizens of Biafra, the survivors of the devastating earth-quakes in Iran, and on it goes. Open your newspaper, each day the suffering of others is brought home to us.

When I read of the Braceros of Bolivia, the thought struck me: "More oppression, more suffering?" and perhaps it is good that we read it. It may arouse in us our conscience to help wherever possible.

Braceros — men en women and children are migrant workers and their families who have crossed the border between Bolivia and Argentina in search of work. They pursue a wandering life from one harvest to the next, moving great distance, bearing their children in the plowed fields and leaving their dead by the side of the roads. This human river pours into Argentina in the season of the sugar crop and spreads across the provinces to harvest other crops that follow.

The arrangement which started the migration of Bolivian workers in to Argentina goes back prior to 1958 when the two countries agreed to study the social benefits of the labourers, the guarantees and a system of control for border crossing workers, as well as their social security. Since that date the Bolivian workers have become a human tragedy for its system of control is not enforced, the fina Argentine laws of retirement pension and social security do not apply to the Bolivian "bracero". In 1963 an agreement between the countries stated that they would appoint committees to study the welfare of the migrant worker, but nothing has been done.

By now 784,200 Bolivians have migrated into Argentina. How are they recruited? and if no guarantee for their welfare is shown why do they return?

Recruiting agents are sent out into Bolivia, to tour the districts, especially the taverns, to show off in front of the customers their fine clothes, displaying the money they have to spend, telling of their superiority and comforts of life in Argentina. They may display an expensive accordion bought in the neighbouring country. The hearers are intrigued, they are offered a drink of "chica" and more tales are told. When he is finished many are convinced that they too would like to have a bit of this prosperity. They sign up to go for the next harvest, small amounts of money are given with instructions for travelling to their new place of work. The new candidates leave with high hopes, happily aware they will soon not be bothered by the unemployment in their own country.

Many Bolivians receive instructions to move across the border by night so as to avoid border guards, and in the morning you see them lined up in long lines before the agents' booths. They carry the amulet, offered in exchanged for vegetables and other produce before they left their homes. The magic stone, rubbed with manure is believed to bring good fortune, money, freedom from illness, prevention from robbery, etc. They firmly believe in this talisman.

Now they must stop for currency exchange and little do they yet realize how they are being swindled as they hand over their money in exchange for Argentine pesos. They will find upon returning, the peso has dropped to ⅛ of its value when exchanged for Bolivian currency.

Those "Braceros" fortunate enough to be hired immediately are branded like cattle with a rubber stamp on their arm, then sprinkled from head to foot with D.D.T. and he is then subjected to the execution of "contract passbook". Since he speaks no Spanish he is unaware of the meaning of this. In his contract passbook his nationality is taken from him, he is alone, although his large family may accompany him these are not listed in the passbook.

His obligations are described but his rights as a bracero are few. He will now wait up to three days or more for an express train, and he will camp in the open field for there is no accommodation nor food provided for him.

The express train is simply a cattle train into which the workers are loaded to be taken to their destination. Washrooms and seats are not available, pregnant women are treated like every one else, and the discomforts are numerous for no stop is made for food or drink, only for the train's refuelling. Their place of employment may be up to 20 hours away. Should anyone fall off the train, which can happen since some ride on the roof, he is left to die on the railroad, perhaps buried by someone who happens to find him.

Death in this way or later while at work is not considered important to the authorities. Even death occurred during working hours because of some work accident is not eligible for an indemnity claim to the company. Efforts in this direction have proven costly and futile.

When they arrive at their destination they must first erect their living quarters since those used for the former braceros have been destroyed when they left. It will be only walls, roof and a dirt floor, for time will not allow for more. Fuel for heat and cooking is provided by way of the cutting down of trees in nearby woods and carried by company carts for a freight charge. In this way the company clear many acres of land each year, with unpaid labour from the "Braceros".

Work in the sugar plantation is hard and the 15 hour work-day is long. In order to make any money at all, the whole family works together. Even nursing infants are brought to the field while the mother works beside her family cutting down, stripping, trimming off the top, carrying the stalks of sugar cane to a pick up point, piling them and loading them on a truck. The little trucks which take the bundles away to have them weighed perhaps many kilometers away are now in the company's hands. The cane cutter must take his word for it when it comes to a record of weight. It goes without saying that an argument would be difficult and useless.

The day begins at 4 a.m., perhaps frost is on the ground but by noon in summertime burning heat is felt and these abrupt changes in climate cause disease among the Bolivian "Braceros". He must be strong to survive and yet circumstances weaken him as he suffers from overwork, malnutrition and weather changes.

Their wages are given only monthly, and even then part is withheld for "adjustment" of the collective labour contract obtained by the Sugar Industry Labour Union. This "adjustment" may reach 30% of man's wages and the sugar producer may obligate a Bolivian "bracero" to return the following year with a promise of a "refund" or "rebate". This rebate is used by the company while the bracero is working hard trying to harvest the crop but he has no right to any interest or compensation for the loss of value of the Argentine peso. If he does not come to claim his money before the next harvest begins he loses his claim to it.

Harvest is over, "braceros" are no longer needed. Their shacks are burned to the ground and for 5 months of back-breaking labour a Bolivian family has earned the equivalent of $75.00 U.S. money, assuming that it obtains at the border the correct exchange rate. The daily wage per person does not exceed 70¢ (U.S. money).

In 1964 the sugar crop in Argentina totalled almost 15 million tons, which was harvested by 484,484 persons in 135 days of work. And the saying is well known in Argentina: "The work is so tough, that it is for the Bolivians."

Pension contributions amount to 6% paid by the "bracero" and 7% by the sugar company. Pensions can be collected only after 30 years of labour, and the average Bolivian labourer does not live long enough to complete 30 years of harvesting work. What happens to the funds supposedly registered for the welfare of the braceros?

Seventy percent of the Braceros return to Bolivia when the harvest season is over but there are many who remain in Argentina, to work in the mines, construction work and the women do domestic work.

They have no resources and they present a real housing problem around the large cities. They erect "homes" of available material: pieces of wood, cardboard, sheet-tin, sun-dried bricks, yute sack, and so forth. They have ground-level latrines and children remain in these huts all day while their parents are away at work. Because of lack of sanitary system, lights or running water, conditions become intolerable and the settlements are known as "misery-towns". Many braceros would like to return to their homeland, but finances do not permit a return trip, and a call to the Bolivian government to repatriate them met with no response.

Schooling during the harvest season is forgotten as all the family is required to help in the work. During the remaining months many go to Argentine schools where they will learn to speak Spanish and eventually forget their Bolivian background.

Bolivia is losing a great potential with young men and women leaving their homeland to work and perhaps remain in Argentina. Bolivia is not overpopulated nor overdeveloped and it needs its young people desperately.

Unemployment is Bolivia is one of the main causes for the annual exodus to Argentina's sugar harvest. In a country whose basic industry is mining, there used to be 3,557 private companies and now only 2,000 small ones are still operating.

Work in rural Bolivia is not perennial, the economic yield is poor, and the situation of tiny land holdings has become worse in recent years.

There seems to be no solution to the problems of Bolivia, and yet Mr. Fernando Antezana made a study of the Bolivian "Braceros". He is now in charge of a counselling center for "braceros" at the Argentine-Bolivian border. Because of his studies, a consultation of Protestant Churches was held in Cochabamba, Bolivia in March 1966. They decided:

— to ask the cooperation of press and radio as an instrument of informing public opinion about the desperate plight of the Bolivian migrant worker. To make known the agreement signed by the Bolivian-Argentine governments in 1963, defending the rights of these workers.

— to demand that these governments respect this agreement.

— to interest government and non-government agencies in both countries to work toward a common policy of social welfare for the workers.

— to create legal counselling agencies at the Bolivian-Argentine borders providing the information Bolivian workers need.

Through a project which the churches in Bolivia have submitted to the World Council of Churches, they are asking financial support for this important undertaking.

CHRISTIENTJE

Gisteren kwam ik Christientje tegen. Ik was haar eerst voorbij gelopen, omdat ik haar niet herkende. Dat nám ze niet en daarom trok ze me aan mijn mouw: "Hi, Aunt Linda!" Verbaasd bekeek ik het, naar ik dacht voor mij vreemde meisje en langzaam drong het tot mij door, dat dit Christientje was. Christientje met lange haren, die ook haar gezicht nog voor een groot deel bedekten, oorbellen tot op haar schouders, een soort zilverkleurige, glinsterend lipstick op haar lippen en een griezelig kort mini-rokje aan.

Ik wist zo gauw niet wat te zeggen dan: "Oh hello, how are you?" en probeerde verder heel gewoon en onverstoord te doen. "All right, I guess" was Christientje's antwoord. Toen, in een opwelling nam ik haar bij de arm. "Kom mee, kindlief, we gaan samen een kopje koffie drinken." Ik heb je in zo lang niet gezien en 'k ben ook doodmoe van het winkelen." Christientje scheen geen bezwaren te hebben.

In het restaurant hadden we wel een beetje bekijks, maar daar probeerde ik me niets van aan te trekken. We zaten nog maar net, of Christientje opende het offensief. "En, hoe vindt u me zo?" Daar zat ik, even tijd proberen te winnen! "Ja kind, ik moet er wel even aan wennen. Hoe vind je het zelf?" Ze schokschouderde en zweeg. "Hoe is het met je moeder?" Christientje's moeder, een weduwe, was jaren lang onze naaste buur geweest. We trokken veel met elkaar op en onze kinderen liepen bij elkaar in en uit. Nadat zij later verhuisd waren was het contact wat minder geworden en nu zat ik hier dan onverwachts met Christientje achter een kopje koffie. "Oh, I don't know," kwam haar antwoord een beetje aarzelend. Ze keek me ineens recht aan, wachtte nog even, en . . . daar kwam het hele verhaal.

Het botste tussen moeder en dochter. "Als ik een jongen aardig vind, raakt moeder al in paniek en als ik een leuk plaatje draai en wat rond huppel, ben ik immoreel. Als mijn vriendin me opbelt, is moeder altijd wel ergens in de buurt bezig om te horen waar het over gaat. Ik mag niks en moeder zoekt overal wat achter, ba!" Ze knipperde met haar ogen om de tranen tegen te houden. Ik vroeg, want er ging mij wat dagen: "En heb je er nu dit op gevonden?" wijzend op haar uiterlijk. Ze keek me aan, en zei: "Yes, I want to get back at her!" "Is it fun?" vroeg ik. "Well, no, not really," kwam er toen eerlijk. "At first mother was horrified and that gave me a lot of satisfaction. But now she ignores me and I don't know what to do now." Dat laatste klonk zo troosteloos, ik greep Christientje's hand en kneep er even in. Ik dacht aan Ada, haar moeder, die voor haar vijf kinderen, waarvan Christientje als vijftienjarige de oudste was, vader en moeder tegelijk moest zijn en dat heel zwaar opnam. Ze was abnormaal bang om toegeeflijk te zijn, want ze had zich voorgenomen dat, al stond ze er alleen voor, haar kinderen toonbeelden van rechtschapenheid zouden worden. Ze gunde zichzelf nauwelijks een pretje of verzetje, altijd was ze voor haar kinderen in de weer. Daarbij niet altijd even verstandig te werk gaande, zoals ook nu weer bleek. Bovendien leed ze altijd nog, na al die jaren, heel erg onder het verlies van Henk, haar man.

Christientje greep een servetje en depte haar ogen. Ik nam een besluit. In plaats van met de moeder, kon ik misschien beter met de dochter praten. Christientje was zelf ook niet happy met haar uiterlijk, dat was me wel duidelijk. Als ze nu ook nog zou kunnen inzien, dat haar moeder er haar speciale motieven voor had om als een leeuwin over haar te waken, en haar, Christientje's liefde en vriendschap net zo hard nodig had als omgekeerd, zou ze er waarschijnlijk heel spoedig weer gewoon leuk uitzien.

Ik probeerde het haar allemaal duidelijk te maken, en nam me in stilte ook wel voor om gauw weer eens bij Ada aan te wippen. Christientje fleurde weer wat op en ze was bijna vrolijk toen ze met een "Thanks loads, Aunt Linda," afscheid van me nam. Ik wuifde haar na en dacht: "Dank je wel, Christientje, want jij hebt mij geholpen mijn eigen dochter beter te begrijpen!"

Linda

Als niets U hielp,

zijn wij er nog! In de 43 jaren van ons bestaan vonden duizenden wanhopigen door onze onschad. geneeskruiden volkomen genezing. Giftige middelen kunnen Uw lichaam veel kwaad doen en verdoving is geen genezing! Onze kruiden doen wonderen. Alle inlichtingen gratis. Desgewenst blanco verpakking. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraagt volledige inlichtingen
bij

C. STEENHOF

(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL—
AMSTERDAM
$331.—
met gratis trip naar
Brussel, Parijs en London.

Dunwoody & Company

Chartered Accountants

PETER E. HELD, C.A.

KOOS GERHARDT, C.A.

25 Adelaide Street West,
Toronto 1, Ontario.
362-2351

DE MANIER OM IN CANADA TE REIZEN IS PER CN

CN treinen rijden door geheel Canada. Onze grote gezellige treinen bieden U een ruime keus aan geriefelijk onderkomen aan. Van op klimaat geregelde rijtuigen tot privé slaapkamers, CN's Rode, Witte en Blauwe tarieven zijn speciaal vastgesteld om U geld te besparen, elke dag van de week. Met gezins-, jeugd- en groepstarieven kan men zelfs nog meer besparen. En de beroemde CN maaltijden zijn gratis wanneer U slaapwagen of club car reist gedurende normale etensuren.
Ontspan U derhalve, amuseert U, ontmoet mensen, laat Uw zorgen voorbijgaan.
Gaat Uw land per trein zien - - - CN stijl.
Kies eenvoudig Uw bestemming, nagenoeg elke plaats in Canada, kies de dag dat U wenst te gaan.
Informeer bij CN naar het goedkope tarief.
Telefoneer Uw reisbureau of CN passage verkoopkantoor.

Toronto—Vancouver	$46.00
Edmonton—Saskatoon	$ 8.60
Halifax—Montreal	$15.50

(enkele reis tarieven voor coaches, op Rode Koopjesdagen)

Canadian National

NIAGARA REFORMATION RALLY

SPEAKER:

REV. RALPH HEYNEN

Rev. Heynen was ordained to the ministry in 1933. His first pastorate was the Christian Reformed Church of Rock Rapids, Iowa. He then served as the pastor of the Christian Reformed Church in Niekerk, Michigan. For the past 25 years, he has served as hospital chaplain at Pine Rest Christian Psychiatric Hospital in Grand Rapids, Michigan. At present he also is heard every Sunday morning on radio stations with the program titled, "You and Your Mental Health." Rev. Heynen has written a number of books and has regularly been an instructor in Adult Education sessions regarding Christian family living.

RIVERSIDE CHRISTIAN REFORMED CHURCH
WELLANDPORT, ONT.

THURSDAY, OCTOBER 31, 1968, 8 p.m.

TOPIC:

"REFORMATION OF THE HOME"

(Emotional Hazards of Family Living) OPPORTUNITY FOR QUESTIONS FROM THE FLOOR.

FOLLOWED BY A SHORT PANEL DISCUSSION BY REPRESENTATIVES OF VARIOUS CHRISTIAN ORGANIZATIONS.

Topic: **"REFORMATION EVERYWHERE"** (QUESTIONS FROM THE FLOOR.)

PANELISTS: MR. JOHN HULTINK (ASSOCIATION FOR THE ADVANCEMENT OF CHRISTIAN SCHOLARSHIP); MR. G. VANDEZANDE (CHRISTIAN LABOUR ORGANIZATION); MR. H. VAN ANKUM (CHRISTIAN FARMERS FEDERATION).

Ministers from the Niagara Peninsula will take part in this kaleidoscopic, fast-moving reformational diorama. Come and bring your neighbors. — Admission Free. — DISPLAYS

ORCHESTRA CHOIR COMMUNITY SINGING

IN THE OLYMPICS — Mrs. Lorna Johnstone, 66, of Worcester, England, and her horse, El Guapo, prepare to board a plane at London airport for a flight to Mexico City, where she will be the oldest woman ever to compete in the Olympics. She nursed the horse back to health when it developed a heart leak five years ago. They will compete in the Grand Prix Dressage event.

WHAT IS THE CHEAPEST WAY OF HOME HEATING?

by BRUCE BOKHOUT

From time to time people start to think about the size of their heating bills. Every dollar spent on heating does not give a durable return on investment. How to obtain economy in heating? Following is a simplified discussion of the various aspects of home heating.

We have the option to heat either with coal, oil, gas or electricity or to use a combination of each one. The cost of heating for these various fuels is as follows (expressed in cts. per therm (= 100,000 Britsh Thermal Units) of effective heat):

1) COAL (stoker): 15.3 cts. per therm, assuming 50% combustion efficiency and a cost of 20 per ton.

2) COAL (domestic): 26.9 cts. per therm, assuming 50% combustion efficiency and a cost of $30 per ton.

3) OIL (furnace): 17.4 cts. per therm, assuming 70% combustion efficiency and a cost of 20 cts. per Imperial gallon.

4) GAS (natural): 16.4 cts. per therm, assuming 80% combustion efficiency and and average cost of $1.35 per thousand cubic feet.

5) ELECTRICITY: 29.3 cts per therm, assuming 100% efficiency and an incremental cost of 1 ct. per kilowatt hour.

The following remarks can be made:

a) COAL is by far the cheapest fuel, but adequate combustion and control can only be obtained in rather complex and expensive industrial installations.

b) OIL and GAS are about just as expensive. Gas fired burners have a higher efficiency than oil fired, due to the sometimes very severe soot and corrosive deposits in oil furnaces, that reduce very noticeable the heat transfer. Gas furnaces, provided that they burn with a blue and not a white flame, will stay clean for their lifetime. (Natural gas as delivered contains no sulfur and therefore does not corrode the heat exchanger in the furnace.)

c) ELECTRICITY, even at the cheapest rate, is the most expensive fuel and therefore can only be recommended for occasional heating. Electric heating has an additional disadvantage that it uses no air for combustion. Therefore it does not provide for automatic and continuous replacement of stale air in the winter months, when all the windows are kept closed, this giving rise to humidity problems. Electric heating, on the other hand, can easily be installed without breakage and major modifications, operates noiseless and permits excellent individual thermostatic control in every room of the house.

Summing up:

COAL HEATING can only be made efficient for major projects. The initial cost for the installation is high, the cost for the fuel is low (however, the fuel requires additional storage space), the automatic control is relatively expensive. This is the ONLY system that can operate without the supply of electric energy (important for greenhouses in case of a power failure!)

OIL or GAS are ideal for domestic heating. There does not seem to be much difference in fuel cost. Gas has the advantage that the purchasing cost for a gas furnace is about 60% of that for an oil furnace, and it has fewer moving parts. The gas rates are rather complex and are subject to rather frequent modification. The gas companies seem to be reluctant to disclose and explain their rate structure(s) to the ordinary customer. In case of a power failure, neither an oil nor a gas furnace can be operated: the oil furnace due to lack of energy supply to burner motor and blower, the gas furnace due to lack of energy supply to the blower and the solenoid gas valve.

ELECTRICITY is ideal for additional heating of scattered and persistent "cold spots" in the home. Purchase of one to three 1350 Watt space heaters may work wonders at surprisingly little cost in an otherwise chilly and too humid room.

Finally:

The most important thing often is completely overlooked: provision of the house with adequate insulation, especially on the ceiling. Most insulation installed today is quite insufficient. An extra expenditure of $100 on insulation material may give a pretty well 100% return of investment during the very first year!

Hope you'll have a nice and warm winter!

THE STRUGGLES OF A DUTCH IMMIGRANT

by TED REITSMA

(VIII)

SCHOOLS COME TO THE DISTRICT

Families of settlers were growing up. More of them had come into the area and it was time to plan for their children's education. An independent school district was formed. I took an active part in its organization and became its first secretary-treasurer, a position I held for 10 years.

At about the same time, a co-operative store was formed and I was elected chairman of the Board of directors and remained in that post for 16 years.

Another big change took place. The Alberta government of that period decided that the time was ripe to have our own local government. The municipal district of Shoalcreek was formed and Neerlandia became part of it. The immediate result was a tax increase from $10.00 to $40.00 per quarter section. School taxes increased at the same rate.

This was a lot of money for us as our cash take averaged only $5.00 per week. Parkinson Law, although not discovered in those days, applied to the land owners. More government, more regulations, more taxes.

The rules of Municipal district made it imperative to hire a weed inspector. I went to the University of Alberta, took a course in identification and control of weeds and obtained the necessary certification. Then I applied to the M.D. Council for the position of weed inspector and got it.

I had to work long hours to do my work on the farm and that of the weed inspector. For two years I travelled on horse back up and down the country, looking at fields, arguing with the farmers at times and helping at others. The farmers were giving me meals and lodging free of charge. It had both advantages and disadvantages. I soon learned to eat anything that is set before me.

The district I served was settled by immigrants from any country in Europe. One day I had Italian food, the next German, Russian or Swedish.

The sleeping accommodations were just as varied. Bedbugs, sometime just about carried you away, yet, other times your bed was fit for a king.

After two years of this vagabond way of living, I bought a Model A Ford which enabled me to get home every night and do my chores every morning before leaving. This went on for eight years.

Although the hours were long, the work was not too hard and I greatly enjoyed it. It provided me with the opportunity of understanding the make-up of the country I had come to love of the different races building Canada. All had the same goal: to live as freemen, away from the tyranny and slaving conditions they had known in the old country. True, they had to work hard, but they felt free and independent and were securing a better life for their children. Most of these immigrants did not know how to read and write and deep in their heart they had vowed that their children would. For the biggest part, they have succeeded.

Not only is the Shoal Municipal district one of the most prosperous farming areas in Alberta, but many of its pioneers' and immigrants' descendants have made an impact in the professional and business world in Canada and the U.S.

The writer's first Ford.

Time never stays still. The year 1929 found us well established on our farm. Prices for agricultural products were good. A five gallon can of cream sold for $8.00. Wheat was $1.59 a bushel, hogs 12¢ a pound.

We could now afford a larger home. By this time we had three beautiful children and bigger dreams than ever before. Prospects were rosy from the business viewpoints. Banks were already granting loans to responsible farmers and after much discussion, we agreed to do what we had never done before: going into debt and borrow to build our home. As security for they bank loan we had 60 acres in crop, 5 broodsows with 48 young ones. The yield of wheat for that year had been 60 bushels per acre with 40 bushels for barley and 80 for oats. So we got the loan and I got busy building our home.

(To be continued.)

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Not genuine
5. Costly
9. Commence
10. American Indians
12. Correct
13. Solar or lunar
14. Roll
15. Sloths
16. Sun god
17. Unaffected
20. Cut, as wood
21. Majestic
23. Comic strip interjection
26. Ratio of possibility
27. Publishers' formats
31. Sanskrit school
32. Afflicted
36. Land measure
37. Feminine suffix
38. Devon river
39. Game of chance
41. Red Square name
43. More certain
44. Entertai..
45. Identical
46. Kind of mop

DOWN
1. Thigh bone
2. Deputy
3. Relatives
4. Conclude
5. Decrease
6. God of love
7. "Promised Land" fountain
8. Kind of tire
9. Polish cake
11. Wraps
15. Viper
18. Raise
19. Printer's measure
20. Concealed
22. Flower
23. Parts of flowers
24. Aromatic
25. Lubricate
28. Disregard
29. Openings: anat.
30. Nickel: sym.
33. Planet
34. Live
35. Sand hill
37. Article
40. Associate of "la la"
41. Youth
42. Ostrich-like bird

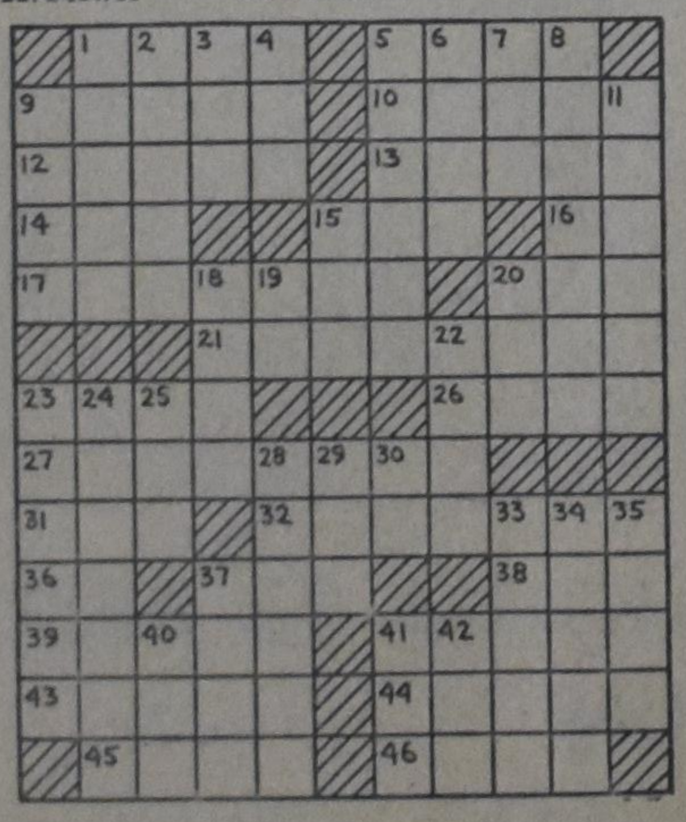

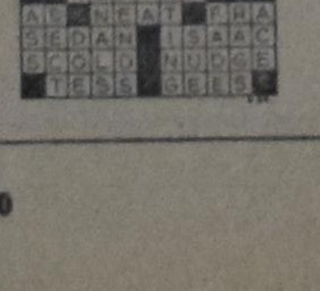

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
Christian Reformed World Relief Committee
2850 Kalamazoo Ave. S.E.
Grand Rapids, U.S.A.
Mich. 49508

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With deep gratitude to God and great joy, we announce the adoption of our foster children:

DANIEL GERALD

born July 17, 1961,

and

DEBORAH JACQUELINE

born January 13, 1966.

A brother and sister for Margaret and Henry.

The happy parents
Gerry and Rickie De Boer.

1225 Exmouth Street,
Sarnia, Ont.

October 8, 1968.

With great joy and gratitude to God, we are happy to announce the birth of a healthy son

PETER - RALPH

born October 12, 1968.

Ralph and Grace Mellema,
nee Vander Eems.

A brother for Angela,
Garfield,
Christine.

7823 Wedgewood,
Burnaby I, B.C.

With gratitude to the Lord we are happy to announce the birth of our son

RICHARD GERALD

A brother for Margaret & Karen.

Mr. & Mrs. Jerry Kiers
(Van der Borgh).

October 14, 1968.

178 Adelaide St.,
Strathroy, Ont.

With joy and gratitude we announce that God has entrusted to our care an infant son

CONROY

Bert & Betty Schelhaas.

Box 137,
Drayton, Ont.

October 17, 1968.

Thankful to the Lord we announce the birth of our son and brother

PAUL SIDNEY

Frank, Henry, Margaret, Steven, Timothy and Trudy.
Sidney and Tena Harkema.

October 17, 1968.

49 Ridgehill Drive,
Brampton, Ont.

Married:

ANDREW DE BEER
and
Mrs. CLARA CRANS, nee De Jong

in a private service in the annex of the First Christian Reformed Church of Hamilton, Ont.

Rev. A. Kuyvenhoven officiating.

October 17, 1968.

6 Peel Ave., Brampton, Ont.

On November 3rd, 1968 we hope to celebrate with our parents and grandparents

TJEERD POSTHUMUS
and
WILLEMINA POSTHUMUS—KETEL

their 25th wedding anniversary.

That they may continue to be with us, the Lord willing, is the wish of their children and grandchildren:

Paul and Tonni Parsons,
Sarnia, Ont.
Wietse and Hilda Posthuma,
Sarnia, Ont.

Grandchildren:
Lisa & Joyce Parsons.
Terrence William Posthumus.

Geheimhouding verzekerd.
Lonely weduwnaar, met eigen huis en goede positie, in Z.-Ont., wenst

KENNISMAKING

met lonely weduwe of lady tussen 45-55 jaar. Brieven, als het kan met foto, onder no. 2090, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

On November 10, 1968, the Lord willing, our dear parents

H. HELLEMAN
and
T. HELLEMAN (Wildschut)

will celebrate their 25th wedding anniversary with our grandparents, who on that day will also be celebrating their 50th wedding anniversary.

May the Lord bless us with them for many years to come.

Art
Folkert and Ellen
Henk
Hans and Henni
Mary
Eveline

3 Kemp Dr., Ottawa, Ont.

Mr. & Mrs. E. V. Ollson are pleased to announce the engagement of their granddaughter

LOLITA MARIE FOSTER
to
Mr. WILHELM ANTONY PRINZEN

son of Mrs. R. Prinzen, of Hamilton, Ont.

The wedding to take place on November 16, 1968 at 3 o'clock p.m. in the James Street Baptist Church, Hamilton, Ont.

Our heavenly Father took to Himself for higher service, our dear father and grandfather

Mr. PIETER RUITER Sr.,

at the age of 81, on October 1st, 1968.

Predeceased by his wife Anje Ruiter (nee Groot) in 1957.

In life and in death the Lord was his shepherd.

Ps. 23.

Mr. and Mrs. Bert Esselink (Ada), Abbotsford, B.C.
Mr. and Mrs. Herman Ruiter, Houston, B.C.
Mr. and Mrs. Peter Ruiter Sr., Vancouver, B.C.
Mr. and Mrs. Ross Merkley (Nelly), Houston, B.C.
Rev. and Mrs. John Boonstra (Caroline), Duncan, V.I., B.C.

18 grandchildren.

De Here nam op 14 oktober 1968 tot Zich onze lieve zuster

DINA JOHANNA HOEKSTRA—PRAAMSMA,

op de leeftijd van 62 jaar, in Assen, Nederland.

"De Here is mijn Herder, mij zal niets ontbreken."
Psalm 23:1.

L. Praamsma.
P. J. Praamsma—Vlietstra.

Fruitland, Ont.

18 oktober 1968.

DAIRY FARMS

6 to choose from, good quota's.

MIXED FARMS
suitable for Beef and Hogs.

FRUIT & GRAPE FARMS
All sizes.

We have a good number of
CHICKEN BROILERS
and
TURKEY BROILER FARMS
at the present time available.

All farms close to church and school. See

Gerrit Otten
416 - 563-7904
BEAMSVILLE, ONT.
Rep.
ART BRUNTON
REAL ESTATE BROKER
416 - 945-5409
GRIMSBY, ONT.

MALE HELP WANTED

for small greenhouse business. Grower of pot plants, just East of Toronto. John Pols, 567 Oakwood Dr., Pickering, Ont. Tel. 282-4062.

HOUSE FOR SALE

Good family home. 2 miles from Christian School and Church. One mile from 400 Highway, 25 minutes drive from Toronto. Phone 416 - 775-2313.

DANI
Real Estate Limited
432 Dundas St.,
WOODSTOCK, ONT.
Phone 537-6601

200 Acres, near Woodstock, with two Houses, very good building, and the best soil you can find. Established milk contract, 1,120 lbs. Holstein Cows, offered as a going concern.

200 Acres, farm close to Woodstock, new barn built just last year, of plywood and steel, construction. Milk House, 4 stall surge milking parlour, two new silos, and milk contract, of 1394 lbs.

133 Acres, good game farm with small Cottage.

120 Acre farm, with two homes, one brick, one frame house, of which 25 Acres consists of Apple Orchard, with very good buildings.

114 Acres, very good buildings, built about 8 years ago, 2 silos. Close to Woodstock.

110 Acres, near Bright, with milk house, and stable cleaner and many, many more farms to choose from.

For further information on any of these, please contact JAKE FEENSTRA at the Office 537-6601 or at Home 539-9200.

---

375 Acres
DAIRY FARM

15 mijl vanaf Hamilton. 1,400 lb. melk contract per dag. 2 goede huizen, van alle gemakken voorzien. 120 stuks Holstein vee, 95% stamboek. 3 Barns (2 met barncleaners). Pipeline milker. Alle nodige machieneriën en teveel om op te noemen. Hooi, stro en graan. $150,000 vraagprijs, $80,000 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

DANI
Real Estate Limited
432 Dundas St.,
WOODSTOCK, ONT.

OXFORD COUNTY'S BEST FARMS

Now is the time to buy, so give us a try, if we have not what you want we will get it for you.

We have a good selection to choose from.

214 Acres, only 5 miles from Woodstock.
2 - 200 Acres, all good farms.
100 Acres, as a going concern, only 12 miles from town.
150 Acres, one of the best.
300 Acres, 12 miles out.
100 Acres, good farm.
1 poultry farm.
230 Acres, with milk contract, as a going concern.
Good 130 acre beef farm, complete setup for 200 head, 2 big silos, with augers, unloaders. Barns 60x80, 24x50. Owner carries mortgage at 6%. This is an exceptionally good buy,

FOR THE FIRST TIME OFFERED

Ideal garage, 14 years old, with body shop, and paint booth, and gas pumps, on the busy Highway. There is a Brick house, only 9 years old, with 3 bedrooms, on 1 acre of land.

For further information on any of these, contact ALBERT VANDERKOOI at the Woodstock Office anytime. — Office 537-6601, Home 423-6443.

Wanted:

BRICKLAYERS and
BRICKLAYERS HELPERS
(no experience necessary).

Steady year-round employment.
Jobsites in Oshawa, Cobourg and Goderich.

Apply: Gerald Schroor Construction
26 Thickson Road North,
WHITBY, ONTARIO,
or phone 728-0375 (area code 416).

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

Referral of Patients by their Family Physician

In the Newsletter of June 1968 I mentioned five reasons for referral by the family physician and I should like to go over each of them a bit more now.

The first reason is that of background information, which the family physician can supply. It happens frequently that a specialist changes his opinion drastically after he has received such information. The patient only talks from his own standpoint and so does the minister. But we should not forget that Christian psychiatry is not the same as Christian counseling. We would then make the same mistake as those do who favour a Christian education only for the element of Christian environment and its practices, such as bible reading, prayer, etc. No, psychiatry has its specific rules and body of knowledge, just as law and economics have. The family physician is acquainted with these to some extend and can therefore in a number of cases be of great help.

This works both ways. Many a time the family physician will again see the patient, possibly for other illnesses, after the contact with the psychiatrist. The specialist's opinion will then usually be of great help to him. It may not be known to all laymen that, according to the laws of this country, the family physician is the only person to whom the consultation report may be sent. If a specialist would sent this report to, for instance, a minister, this could result in legal action being taken against this specialist. However, should because of circumstances a minister be very interested in hearing some details, he could only go to him after he has first obtained and submitted the written and signed permission of the patient to this effect. It is unnecessary to say that Salem does not at all desire to get involved in legal actions. Except by the patient, this could also be initiated by the Royal College of Physicians and Surgeons, if it so desired.

The third point, that of treatment not given by Salem, should now be self explanatory. Most people are also aware that a patient can generally only be admitted to a hospital through his family physician and (or) a doctor attached to the medical staff of that hospital.

The importance of acting according to the rules of medical ethics has partly been covered under the second reason for referral. Let me add two more observations. In the community where I practice there are five psychiatrists. None of these would accept a patient without a referral by his family physician. But then we should not forget the patient's rights either. Unless there were a great urgency in the matter, I would never refer a patient to a specialist without first discussing this with the patient and giving him a chance to express his own choice of specialist.

Finally there is the argument of the medical fees. The Fee Schedule of the Ontario Medical Association allows a fee of $30.00 for a consultation by a specialist with a Canadian Certification. In the case of Salem, where the psychiatrist does not hold a Canadian License, this fee is $15.00. Both these fees only apply when a patient is referred by his family physician. If a patient comes in without such a referral, only $5.00 can be charged for a visit.

In conclusion, I should like to say that everybody has or should have a family physician. All that is needed is for the patient to approach his personal physician with the problems that the latter is usually already aware of and to ask to be referred to the psychiatrist working with Salem. This is exercising the patient's right to a free choice of doctor (specialist).

When a patient objects to this procedure, the only real reason for this that I can think of is a reluctance to approach his physician. However, if a patient is ill enough to see a specialist, he should be prepared to do this along the recognized channels.

The practical side of the referral hardly needs any attention. Most doctors will have their own secretary arrange appointments for their patients and the doctor's secretary should then have the name and address of Salem's secretary. The doctor should further be asked to write a referral note to the psychiatrist, Salem Christian Sanitarium Association, 100 Rexdale Blvd., Rexdale, Ontario.

A. Vandermaas, M.D.

P.S. If you need more information do not hesitate to write or phone Salem, 100 Rexdale Blvd., Rexdale, Ont. The phone number is (416) 247-1449, and usually Miss G. Sietsma will answer the phone.

HOUSEKEEPER WANTED

to take full responsibility in the Christian upbringing of three children, age 3 to 6. Please contact Ray Anema, 137 Kildare Ave. W., Winnipeg 25, Manitoba.

Meeting
Action Underground Church
WEDNESDAY, OCTOBER 30TH, 8 P.M.
FREE CHRISTIAN REFORMED CHURCH
1106 Mohawk Road, Ancaster.
A documentary film will be shown
"TORTURE FOR CHRIST"
(Rev. Wurmbrand)
GUEST SPEAKER: MR. C. PRONK.
Refreshments — *Collection*

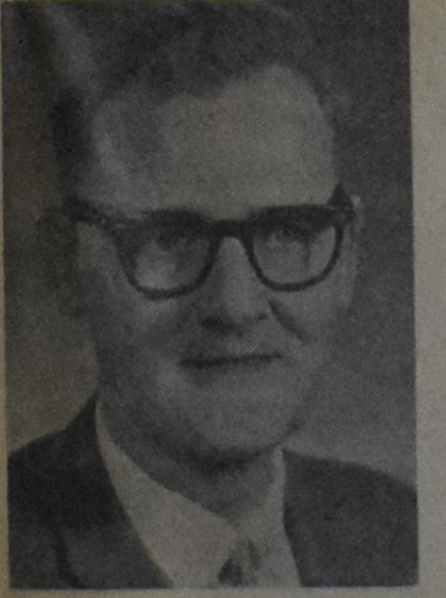

DAN DEWAAL'S - Jeweller - Gifts

98 Dundas St., LONDON, ONT. Phone 438-7471

Anniversary 1968

Een uurwerk kopen of laten repareren is een zaak van het volste . . . vertrouwen!

Kies nu Uw Geschenk!

voor Sint Nicolaas of Kerstmis tijdens onze
Anniversary Sale van 24 oktober t/m 2 november
en maak gebruik van ons Christmas Lay-Away Plan.

25% **KORTING op alle Jewelry, Klokken, Records en Horloges.**

Dames-, Heren-, Meisjes- en Jongenshorloges, Swiss-made incabloc en 5 jaar gegarandeerd.

Anniversary Special **$14.95**

GRATIS . . . EARPIERCING BIJ AANKOOP VAN EEN SET OORBELLEN.
GRATIS . . . ENGRAVING OP AL UW GESCHENKEN.
GRATIS . . . KOFFIE, PASTRY, SIGAREN EN CHOCOLADE.

BEWAAR Uw Salesslip voor een waardevol geschenk tijdens onze
FREE ANNIVERSARY DRAW

GRATIS . . . ÉÉN UUR PARKING TEGENOVER ONZE STORE OP HET DUNDAS PARKING LOT.

Tijdens onze

Anniversary van 24 Oct. t/m 2 Nov.

elke dag open van 9-9, zaterdags 9-6.

DAN DEWAAL Jeweller - Gifts - Engraving
98 DUNDAS ST., LONDON, ONT.
Naast Loblaw's, tussen Talbot & Ridout Sts.)

CHRISTIAN FARMERS' FEDERATION

BRIEF TO THE SIX-MAN COMMITTEE ON ONE FARM ORGANIZATION

The Christian Farmers' Federation is very interested in the formation of one representative body for farmers in Ontario. With much interest we received your progress report of September 12. Some of the points mentioned in the report met with our enthusiastic approval. However, some other important considerations, in our opinion, were sofar completely passed by. The Board of the Christian Farmers' Federation felt therefore the need to express itself on the following areas of concern regarding one farm organization in Ontario:

I. STRUCTURE

Farmers are a diverse group. They have many different, frequently opposing interests. Not only do they produce different, sometimes competitive food products, but they also espouse widely differing political and social-economical theories.

An organization that is to represent all farmers must be set up on a basis wide enough to include all interests and opinions. A *Federal* structure, that is a body that consists of several more or less autonomous member bodies is probably best suited to represent all farmers.

The Ontario Federation of Agriculture, as evident in its name, recognizes this concept. Its member bodies are organized, based mainly on (1) Products produced, and (2) Region (county organization). In recommending the federal structure we must analyze some of the weaknesses of the present Federation of Agriculture.

Three areas stand out:

1. The financing of the Federaion is weak.
2. It somehow failed to represent a significant segment of farmers in Ontario; witness the formation of the Ontario Farmers Union. This fact is probably related to:
3. Member organization in the O.F.A. represent mainly regions and products, but not opinions.

From a structural point of view very close consideration must be given to this last factor. In deciding the structure of the new organization one must realize that people will always have different opinions, and that in order to allow these to be expressed effectively and efficiently, as is essential in the democratic process, the new organization must have room for member organizations that would represent *people* and *opinions*, not counties or products.

II. FINANCING

1. The One Farm Organization should be financed through levies on products or on production units; the first method would probably be best.

2. The member organizations should be voluntary and self supporting.

III. CONTROL

The One (or Over-all) Farm Organization would consist of a certain number of members or seats divided into the number of farmers in Ontario would determine the number of farmers that would elect one member. A system might be designed whereby any organization would automatically send one representative on the strength of a minimum number of paid-up members and more representatives for every so many additional members.

Alternatively province-wide or zonal elections could be held with each organization presenting a slate of candidates.

ANNUAL MEETING

CHRISTIAN FARMERS' FEDERATION

November 12, 1968

First Christian Reformed Church, Brampton, Ont.

Registration 10 A.M.

Speaker: MR. J. A. OLTHUIS.

Topic:

'A Christian Farmer . . . So What?'

EVERYONE WELCOME

EXCELLENT OUTLINES for thorough BIBLE STUDY

prepared by REVS. DR. P. Y. DE JONG, F. GUILLAUME, DR. R. KOOISTRA, and DR. P. G. SCHROTENBOER.

BEHOLD YOUR KING

Series of Outlines about the Gospel of Mark.

CONTENTS: Behold Your King — The King of Kings Begins His Great Task — The King Presents His Credentials — The Servant-King Attains Unwanted Fame — The King Proclaims The Year Of Jubliee — The King Is Lord Of The Sabbath — The King Is Put Under Pressure — Variety Of Reactions To The Gospel Of The Kingdom — The Growth Of The Heavenly Kingdom — Destroying The Works Of Satan — The Lord Of Life And Death — Growing Opposition To The King — The King Of All The Earth — The Holiness Required By The King — The King Withdraws Himself — The King Instructs And Warns His Disciples — Who Is The King? — The King Revealed In Temporary Glory — The King Shows The Way To His Ambassadors — The King Instructs His Colaborers — Rules For Kingdom Citizenship — The King Is Servant Of All — The Authority Of The King — The King And The Opposition: A Question Of Authority — The Saviour-King Unveils The Future — The King Prepares For His Death — Jesus' Loyal Royalty — The King Is Rejected — The King Is Condemned — The King Is Dead — Long Live The King!

ISRAEL'S JUDGES AND RUTH

in the History of the Old Testament.

CONTENTS: All good things are come upon you — The earth is the Lord's — Israel's pattern of religious life — In wrath the Lord remembers mercy — The Lord is gone before his people — The song of salvation — The Lord comes in peace — The Lord tests his chosen servant — The victory is the Lord's — Israel abuses the Lord's victory — Israel's self made king — The Lord's soul was grieved for the misery of Israel — Desperado, Diplomat, Deliverer — Jephtah's rash vow of dedication — A Nazarite unto God — The Lord wages war against his enemies — A great deliverance by the hand of the servant of the Lord — Samson: the humbled and exalted judge — Stepping stones to spiritual bankruptcy — Israel's anarchy, cultural neglect and false religion — Moral bankruptcy in Israel — Terrible sins and sovereign grace.

ABOUT RUTH: The covenant God brings his own from afar — Man's extremity is God's opportunity — Nothing is impossible with God.

PRICE PER COPY $1.25

Order immediately so that your meetings can make a good start

Published by

GUARDIAN Publishing Company Ltd.

Box 312 — Station B — Hamilton, Ont.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor eike nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktjik van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuy! heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opspraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gaven om op een humcristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn ‚schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.